

57

அருள் உரை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

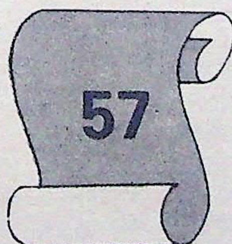

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

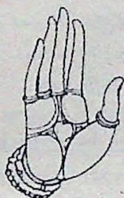
விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வைதிக மத அம்சங்கள்!

பிராமணனுக்குப் பக்ஷபாதமா?

இங்கே ஒரு விஷயம் சொல்ல வேண்டும். ராஜாவுக்கு பிராமணனைத் தண்டிக்க மட்டும் அதிக 'ஜுரிஸ்டிக்ஷன்' (ஆணையெல்லை) கொடுக்கப்படவில்லை. பிராமணனுக்குத் தரும் தண்டனை கடுமைக் குறைவாகவே இருக்கும். இதைப் பார்க்கிறபோது 'equality before law' – சட்டத்துக்கு முன் ஸமத்வம் – இல்லாமல், சலுகையே தரக்கூடாத ஒரு விஷயத்தில் சலுகை தந்து அநியாயம் செய்திருப்பதாகத் தோன்றலாம். அப்படித் தோன்றினால் அது நியாயந்தான். ஆனாலும் இதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டால் இதிலே அநியாயப் பக்ஷபாதமில்லை என்று தெரியும்! இப்போது 'பிராயச்சித்தம்' என்று சொன்னேனே, அதுதான் காரணம்!

குற்றவாளிக்கு ராஜ தண்டனையே பிராயச்சித்த கர்மா ஆகிறது என்றேன். பிராமணன் வேதமந்த்ர ரக்ஷணையையே வாழ்க்கையாகக் கொண்டவன். ஒரு நாள்கூட அவனை விட்டு இந்த வாழ்க்கை ஆசாரம் போகப்படாது. அப்படிப் போனால் அது தேச க்ஷேமத்துக்கே கெடுதல். ஜெயிலில் போட்டால் அவன் எப்படித் தன் ஆசாரங்களுக்குப் பங்கமில்லாமல் மந்திர ரக்ஷணை பண்ண முடியும்? அல்லது கண்ணை வாங்கி, காலை வாங்கி அவனைத் தண்டித்தால் அப்போதும் அவனால் ஆகிற வேத ரக்ஷணம் அல்லவா கெட்டுப் போகும்? வேதம் – தர்மம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் ராஜாங்கம் இருப்பதே. அதுவே தன் லக்ஷ்யத்துக்கு ஹானி செய்யலாமா? அதனால்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தான் ராஜசிக்ஷையை பிராமணனுக்கு ரொம்பவும் குறைத்துச் சொல்லியிருப்பது. ஆனால் அதற்காக அவனை வெறுமே விட்டு வைத்துவிடவில்லை. மந்த்ர ரக்ஷணைக்காக ஏற்பட்ட அவனுக்கு ஒவ்வொரு குற்றத்துக்கும் தண்டனையாக மந்திர பூர்வமாக – ரொம்பவும் கடுமையான பிராயச்சித்த கர்மாக் களை சாஸ்த்ரமே கொடுத்திருக்கிறது.

ராஜ தண்டனை இல்லாவிட்டாலும் அவனுடைய ஸமூஹத் துக்கான ஸபை அவனை விசாரித்து இப்படிப்பட்ட பிராயச் சித்தங்களை ரொம்பவும் ஸ்ட்ரிக்ட்டாக விதித்து, பலவிதக் குற்றங்களுக்கு ஜாதி ப்ரஷ்டமே பண்ணிவிடுவதென்று வைத்து அவனை அப்படிப்பட்ட குற்றங்களை மனஸாலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் தடுத்தது. ராஜ தண்டனையிலிருந்து பெருமளவுக்குப் பிராமணர்கள் விலக்குப் பெற்றிருந்ததால் அவர்கள் ஒழுங்கு தப்பிக் குடிகாரர்களாகவும், காமுகர்களாக வும், கொள்ளை லாபக் கூட்டமாகவும் போய்விடாமல் ஸமீப காலம்வரை மற்ற எல்லா ஸமூஹங்களாலும் ரொம்பவும் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும், உதாரணமாகப் பிறருக்கு வழி காட்டுபவர்களாகவுந்தானே கருதப்பட்டிருந்திருக்கிறார்கள்? இதிலிருந்தே அவர்களை அர்த்த சாஸ்திரம் நடத்திய விதம் ஜஸ்டிஃபை ஆகிவிடுகிறதல்லவா? இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

தர்ம அபிவிருத்தியே அஸ்திவாரம்; வர்ண தர்ம பரிபாலனம்

ஜெனரலாக ஜனஸமூஹத்தைப் பார்க்கிறபோது ராஜதண்ட னையே குற்றவாளிக்குப் பிராயச்சித்த கர்மாவாகி, அவனு டைய பாபத்தைப் போக்கும் உபகாரத்தைச் செய்கிறது. இதோடு இன்னொன்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். குற்றவாளி ஒருவன் தண்டனை பெறாமல் தப்புவதற்கு விட்டு விட்டால் அது ராஜாவுக்கே பாபமாகும் என்றும் சொல்லி யிருக்கிறது. **ராஜா ராஷ்ட்ரக்ருதம் பாபம்:** குடிகளின் பாவம் மன்னனைச் சேரும். **யதா ராஜா ததா ப்ரஜா:** 'அரசன் எவ்வழி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

குடிகள் அவ்வழி' என்று சொல்லி ஒரு பக்கம் அவனை தர்மிஷ்டனாக இருக்கப் பண்ணுவதோடு இன்னொரு பக்கம் குடிகள் தீய வழிபோனால் அந்தத் தீமை அரசனையே சேரும் என்று சொல்லி, இதனாலும் அவனைத் தேசத்தில் தர்மம் நிலைக்கப் பண்ண வேண்டும் என்பதில் விசாரத்துடன் ஈடுபடுமாறு பண்ணியிருக்கிறது!

ராஜதண்டனையால் குற்றவாளிக்குப் பாபம் போகிறது என்பது போல இன்னொன்றைச் சொல்லி விடுகிறேன். யுத்த பூமியில் பிராணத் தியாகம் பண்ணுவதால் ராஜாவுக்கும், ஸேனா வீரர்களுக்கும் புண்ணியம் உண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. போரில் உயிரிழந்தவர்கள் வீர ஸ்வர்க்கம் அடைவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ராஜாவுக்கு அனேக ஸௌக்யபோகங்களைக் கொடுத்திருப்பதற்குக் காரணமே அவன் இப்படித் தன் உயிரைப் பணயமாக வைத்து தேசத்தை ரக்ஷிக்கிறானென்பதுதான். இந்த விஷயமும் இருக்கட்டும். தண்ட நீதியையும் தர்மத்தையும் பற்றிப் பார்ப்போம்:

குற்றம் செய்கிற எண்ணமே மனுஷ்யனை விட்டுத் தானாகப் போகும்படிச் செய்ய ஸமயாசாரம், பக்தி, ஞான மார்க்கம், கர்ம மார்க்கம், யோகம் முதலியவை இருக்கின்றன. அவற்றின் கட்டுப்பாடுகளில் ஜனங்கள் வராதபோது பயத்தின் மூலம்தான் குற்றம் ஏற்படாமல் தடுக்க வேண்டும் என்றாகிறது. ஸமயாசாரியர்கள், ஞானிகள், பக்திமான்கள், யோகஸித்தர்கள் முதலியவர்கள் முதலில் சொன்ன வழியில் ஸாத்விகமாக மக்களை நல்வழி நடக்கச் செய்கிறவர்கள். அந்த ஸாத்விகம் உறைக்காதவர்கள் குற்றம் பண்ணும்போது ராஜா ராஜஸிக மாகத் தண்டனை தர வேண்டியதாகிறது. தேசத்தில் நல்ல நிலைமை, தர்மம், புண்ணியமிருக்க வேண்டுமானால் குற்றம் போனால்தானே முடியும்? அதோடு ஸாது ஜனங்களுக்குச் சோரபயம், கொலைகாரர்களிடம் பயம் முதலியன இல்லாமல் நிம்மதியாக வாழும்படியான நிலையையும் ராஜாதானே அளிக்க வேண்டும்? அதனால்தான் அவனுக்கு தண்ட அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருப்பது!

இதற்குள்ள முக்யத்வத்தால் அர்த்த சாஸ்த்ரத்துக்கே 'தண்ட நீதி' என்று ஒரு பெயர் வழங்குகிறது. அர்த்த சாஸ்திரம் என்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பதற்கு நீதி சாஸ்திரம், ராஜா நீதி சாஸ்திரம், நய சாஸ்திரம் என்றெல்லாமும் பெயர்கள் உண்டு. 'நயம்' என்றால் 'பாலிஸி' என்று அர்த்தம். தண்ட நீதி என்பதே ஜாஸ்தி வழங்குகிற பெயர்.

ஒரு பக்கம் தர்மக்ஞர்களை அரசனானவன் போஷித்து அவர்கள் மூலம் தர்மங்களை உபதேசமாகவும், புராணப் பிரவசனங்களாகவும், அவர்கள் நடத்திய சீலமான வாழ்க்கை உதாரணத்தாலும் 'பெர்ஸுவேஷன் மெதட்'டில் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டுதானிருந்தான். இந்த நாளில் இந்த அம்சங் களை அரசாங்கப் பொறுப்பிலிருந்து அடியோடு துண்டித்து விட்டிருப்பதுபோல அப்போது இல்லை. இப்படிச் சாந்த மாகச் சொல்லி தர்மம் பதியாதபோது, அதர்மக் காரியங்கள் நடந்தபோது தண்டோபாயத்தை பிரயோகித்தான். இப்போது தண்டோபாயத்தை லீனியண்ட்டாகப் பண்ண வேண்டும் என்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் இன் னொரு பக்கம் போலீஸும் கோர்ட்டும்தான் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாகி வருகின்றன. முற்காலத்தில் தர்மக்ஞர்களைப் போஷித்து ராஜா விருத்தி பண்ணினதால் போலீஸும் கோர்ட் டும் மினிமமாகவே இருந்தன; கோயில் கட்டுவதே ராஜாவின் முக்ய காரியமாய் இருந்தது. சாஸ்திர மார்க்கப்படி நடந்து சிஷ்டர்களாக, தர்மிஷ்டர்களாக இருக்கிறவர்கள் அந்த நல்ல வழியில் போய் ஞானம் அடைவதற்கு அனுகூலமாக அவர் களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் செய்து கொடுப்பதுதான் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் அஸ்திவாரமாகச் சொல்லியிருப்பது.

அஸ்திவாரம் பலமாய் இருந்து, மேலே போகும் கட்டிடத் தில் பழுது ஏற்பட்டால் ஸுலபமாய் அதை ஸரிசெய்து விட லாம். இந்தக் காரியத்தைத்தான் அன்றைக்கு தண்டோபாயம் செய்து வந்தது. இதனால்தான் காவல் நிலையங்களும், நியாய ஸ்தலங்களும் அப்போது குறைவாக இருந்து கோயில்களும், அன்ன சத்திரங்களும், யக்ஞசாலைகளும் நிறைய எழும்பின. இப்போது அஸ்திவாரம் போடாமல் கட்டடம் எழுப்புவதில், இத்தனை ஆயிரம் போலீஸ் ஸ்டேஷன்கள் இருந்தும் இவற்றுக் கும் டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு ஏராளமானவர்கள் நூதன நூதன ஸாமர்த்தியத் திருட்டுகள், மோசடிகள், கொலைகள், விபசாரக் குற்றங்கள் முதலியன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தனை ஆயிரம் கோர்ட்டுகள் இருந்தும், ஆயிரக்கணக்கில் 'கேஸ்'கள் 'பெண்டிங்'காக இருக்கின்றன என்று 'பெஞ்சு'க்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துக் கொண்டே போயும் பைஸலாகாத வழக்குகளின் எண்ணிக்கையும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. பொது ஜனங்களுக்கோ, பயம் போகவில்லை; 'ஸெக்யூரிடி' இல்லை. தர்மப் பரிபாலனம் என்ற அஸ்திவாரத்துக்கு எதுவும் பண்ணாமலே அதர்மத்துக்கு மட்டும் சிக்ஷை, அதுவும் ரொம்ப தாக்ஷிண்யத்தோடு சிக்ஷை என்றால் வேறே எப்படி இருக்கும்?

ஜாதி நாட்டாண்மை என்பதும் அக்காலங்களில் ராஜாவின் தண்டப் பிரயோகத்தை ரொம்ப தூரம் குறைத்து உதவிற்று. ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் பண்ணும் அனேகத் தப்புகள் அந்தந்த ஸமூஹ நாட்டாண்மைக்காரர்களாலேயே விசாரிக்கப்பட்டு வந்ததால், அந்த அளவுக்குக் கோர்ட்டின் வேலை குறைந்தது. போலீஸ் மாதிரி இல்லாமல் ஜாதி நாட்டாண்மையிடம் அந்தந்த ஸமூஹத்தாரும் 'நம்முடையது' என்ற அன்னியோன்னிய பாவம் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அதன் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் இஷ்டபூர்வமாகவே அடங்கி நடந்ததில், தாங்களாகவே அனேகம் தப்பு தண்டாக்களைப் பண்ணாமல் ஒழுங்காயிருந்தார்கள்!

வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பரிபாலிப்பது ராஜாவின் கடமையாக இருந்ததற்கு இதுவும் ஒரு துணைக் காரணம். ஒவ்வொரு தனி மனுஷ்யனுக்கும் தன் தொழிலைப் பற்றிய நிம்மதி, தன் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றிய நிர்ணயமான அமைப்பு ஆகியன வர்ண விபாகத்திலே இருந்து, அதே சமயத்தில் அவன் தெய்வ பக்தியுள்ளவனாகவும் ஸாதுக்களின் விச்வாஸமுள்ளவனாகவும் இருந்தபடியால், தனக்குரிய மதானுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு, லௌகிகத்தில் திருப்தியாயிருந்ததோடு (அப்படி இருந்ததாலேயே) ஆத்மாபிவிருத்தியும் அடைந்து வந்தான். இப்படி எல்லாத் தொழில்களும் சீராகப் பங்கீடு பண்ணப்பட்டிருந்ததால் மொத்த ஸமுதாயத்திலும், அதாவது தேசம் பூராவுக்குமாக நடக்க வேண்டிய அனேகக் கார்யங்களிலும் ஏறுமாறு இல்லாமல், போட்டி பொறாமை இல்லாமல், குழப்பமில்லாமல் எல்லாம் சீராக நடந்து நாடு முழுவதும் பொருளாதாரத்தில் நல்ல நிலை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

யிலும், மனநிலையில் ஸர்வஜன ஸௌஜன்யத்துடனும், இந்த ஸௌஜன்யத்தில் உண்டான நிம்மதியில் கலைகள், பண்பாடு இவற்றில் மேன்மையுள்ளதாகவும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலே ஆத்ம லக்ஷ்யத்தில் சிறந்த அபிவிருத்தி கொண்டதாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

இப்படி எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாக, மற்ற உலக நாடுகள் எதையும்விட நம் தேசமானது ஸமூஹ ஸௌஜன்யம், பொருளாதாரம், கலாசாரம், ஆத்மிகம் எல்லாவற்றிலும் ரொம்ப உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்ததை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். மற்ற நாடுகளிலில்லாததாக இங்கே என்ன இருந்து இப்படிப்பட்ட உயர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும் என்று பார்த்தால், இங்கே நாகரிக ஸமுதாய வாழ்க்கையும் ராஜாங்கமும் ஏற்பட்ட நாளாக ஜனங்களாகவே பிரியப்பட்டும், ராஜாங்கத்தின் தலைமையான கடமையாகப் பரிபாலிக் கப்பட்டும் அனுஸரித்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை!

ஆனாலும் முன்பு வர்ண தர்மத்தைப் போஷிப்பதிலேயே ராஜா பெருமைப்பட்டானென்றால் இப்போது அரசியலிலோ ஸமூஹ வாழ்விலோ அனா ஆவன்னாவே 'Casteless society' – 'ஜாதியில்லாத ஸமூஹம்' என்பதாகத்தானிருக்கிறது! அந்தந்த ஜாதிக்குண்டான தொழிலை அவரவர் செய்யாமலும், அதற்குரிய ஆசார அனுஷ்டானங்களைக் கடைப்பிடிக்காமலும் ஜாதிகளை மட்டும் விடாமல் வைத்துக் கொண்டிருப்பது மஹா தப்புதான் – ப்ராணன் போனபின் பிணத்தைக் கட்டிக் காக்கப் பார்க்கிறது போலத்தான்! இதில் நாம் சீர்திருத்தக் காரரோடு நூறு பெர்ஸென்ட்டும் ஒத்துப் போவோம். ஆனால் இந்தத் தொழில் பாகுபாடே தப்பு, ஆசார அனுஷ்டானங் களையே இதற்காக வித்யாஸமாய் வைப்பது தப்பு என்று அவர்கள் வாதிப்பதை நாம் கொஞ்சங்கூட ஒப்புக் கொள்வதற் கில்லை. தொழில் பாகுபாடும், ஆசாரங்களை சாஸ்த்ரப்படி அவாளவாள் பின்பற்றுவதும் மாறி இப்போதுள்ள நிலைமை ஏற்படவிட்டதுதான் தப்பு என்று விவேகத்தோடு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'இப்போது எல்லாம் அடியோடு குளறிப் போய்விட்ட ஸ்திதியில் பழையபடி பண்ணுவது ஸாத்யமா?' என்றால், எனக்குத் தெரியாது. ஸாத்யமில்லை என்று விடாமல்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இப்போதாவது எங்கே எவ்வளவு முடிகிறது என்று பார்த்து அங்கே அந்த அளவுக்குப் பழைய வழிக்குத் திருப்பத்தான் பாடுபடணும்!

ஹிஸ்டரியைப் பார்த்தால் தெரியும் – 2500 வருஷத்துக்கு முன் புத்தர் வந்தபோதும், அப்புறம் 1300 வருஷத்துக்கு முன் சமணமே பல்லவ ராஜ்யம், பாண்டிய ராஜ்யம் எல்லாவற்றிலும் மஹேந்திரவர்மன், நெடுமாற பாண்டியன் ஆகிய ராஜாக்களின் போஷணையில் செல்வாக்குடன் இருந்தபோதும் உதயனாசார்யார், குமாரிலபட்டர், ஆசார்யாள், அப்பர், ஞானசம்பந்தர் முதலானவர்கள் தோன்றியதால் மறுபடி வர்ணாச்ரம வேத மதமே வந்துவிட்டது. நான் அடிக்கடி சொல்கிற மாதிரி, பொது ஜனங்கள் பெரிசாக மதக்கொள்கை என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்காமல் தங்கள் பக்தியைப் பெறத்தக்க மஹான்கள் தோன்றும்போது, 'இவர் சொல்கிற ஸித்தாந்தம்தான் ஸரியாயிருக்கும்' என்று அவர் வழிக்குப் போயிருக்கிறார்கள் என்பதும் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும், ஏற்கெனவே தாங்கள் இருந்த வழியில் ஏதோ அதிருப்தி இருந்தாலொழிய, புதிதாகப் போவதில் அது நிவ்ருத்தி ஆகிறதாகத் தெரிந்தாலொழிய இப்படி மாறியிருக்க மாட்டார்கள் என்பதும் வாஸ்தவம். நுணுக்கமாக மதக் கொள்கைகள் தெரியாவிட்டாலும் அதன் விளைவாகப் பரவலாக ஏற்படுகிற பலனைத் தெரிந்து கொண்டே மாறியிருக்கிறார்கள். அதனால் புத்தரும் ஜினரும் (மஹா வீரரும்) ஜாதிகளை எடுத்துப் போட்டுவிட்டு எல்லாரையும் ஒன்றாகப் பண்ணினதில் பொது ஜனங்கள் 'ஆஹா' என்று அப்போதைக்கு திருப்திப்பட்டு அந்த வழிகளில் கொஞ்சம் போனாலும், நாளாவட்டத்தில் இந்த ஏற்பாட்டில் தங்களுக்கு 'ஸ்டேட்டஸ்' இருப்பதாகத் தெரிந்திருந்துங்கூட, அதிலே தனி வாழ்க்கை, ஸமூஹ வாழ்க்கை இரண்டுமே சீராக அபிவிருத்தியாவதற்கு இடமில்லையென்று கண்டு கொண்டுதான், மனப்பூர்வமாக, எந்தக் கம்பல்ஷனும் இல்லாமலே வைதிக வழிக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். இப்படி இரண்டு மூன்று முறை 'பட்டு'க் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தாவது இப்போதுள்ள அறிவாளிகள் அந்தப் பூர்வ வழியை எப்படி மறுபடி அதன் உண்மை ஸ்பிரிட்டுடன் ஏற்படுத்தலாம் என்பதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதம பக்ஷமாக, எல்லாத் தர்மத்துக்கும் வாழ்க்கை ஐடியல்களுக்கும் பிராமண ஜாதியைப் பொறுப்பாக்கியிருப்பதால் அதொன்றையாவது சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் இருக்கப் பண்ணப் பிரயத்தனம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.★

இந்த ஏற்பாடு பண்ணினாலும் பண்ணாவிட்டாலும் நாம் 'இண்டியன் கல்ச்சர்' என்று பெருமைப்படும் நாகரிகத்தைக் கொடுத்துள்ள ரிஷிகள், ஞானிகள், பக்தர்கள், மதத் தலைவர்கள், கவிகள், சில்பிகள், நம்முடைய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்தவர்கள் ஆகிய எல்லாருமே வர்ணாச்ரமத்தைப் போற்றியவர்கள்தான் என்பதிலிருந்து அது தப்பான வழியாயிருக்க முடியாது என்று அறிவு பெற வேண்டும். இவர்களில் பிராமணர்கள் மாத்திரமில்லாமல் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களும் வர்ணாச்ரம ஏற்பாட்டைக் கொண்டாடித்தானிருக்கிறார்கள். அப்பிராமணராயிருந்து, சோழ ராஜாவுக்கு மந்திரியுமாக இருந்த சேக்கிழார் ஒருத்தர் போதும் – அவர் சொல்ல வந்தது பக்தர்கள் கதையைத்தான். அதிலே எத்தனையோ பேர் அப்பிராமணர்கள். இவர்களைப் பிராமணர்களும் போற்றுகிறார்கள். ஆனாலும் சேக்கிழாரோ எப்படியாவது இடம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வைதிக மரபுகளை சொல்லிச் சொல்லி எந்த ராஜாவானாலும் அவன் வர்ணாச்ரம பரிபாலனம் செய்ததைச் சொல்லாமலிருப்பதில்லை.

ராஜாவுக்கு இதிலே நிரம்ப முக்யமுண்டு – நாடு முழுவதற்கும் பொறுப்பு அவன்தானே?

ராஜா வர்ணதர்மப் பரிபாலனப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டான். அதே ஸமயத்தில் வர்ணதர்மம் தேசத்தில் குற்றங்களைப் பெருமளவுக்குக் குறைத்து, அதனால் அவனுடைய நீதிதண்டப் பொறுப்பையும் வேலையையும் ரொம்ப தூரம் குறைத்து உதவியது. நிச்சயமாகத் தனக்கு ஒரு தொழில் உண்டு, நிர்ணயமான ஒரு வாழ்க்கைமுறை உண்டு என்று வர்ண விபாகத்தில் ஏற்பட்டிருந்ததால் இப்போது உண்டாயிருக்கிற

★ இவ்விஷயமாக அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வர்ண தர்மம் என்ற உரையும் தொடர்ந்து வரும் சில உரைகளும், 38-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஜாதி முறை என்ற உரையையும் பார்க்கவும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போட்டிகளுக்கு அப்போது இடமில்லை. போட்டி இருக்கிற போதுதான் பொறாமை உண்டாகிறது; பகை ஏற்படுகிறது. மோதல், அடிதடி, கிளர்ச்சி, ஏமாற்றுவது, லஞ்சம், திருட்டு, கொலையே பண்ணுவது என்றெல்லாம் குற்றங்கள் பெருகவும் இடம் ஏற்படுகிறது. இதெல்லாமில்லாததால் பழைய நாள் ராஜாவுக்குக் காவல் செய்கிற போலீஸ் பொறுப்பும், நியாயம் வழங்கி தண்டனை விதிக்கிற ஜுடீஷியல் பொறுப்பும் நிரம்பக் குறைந்தன.

வர்ணாச்ரமப் பரிபாலனம் என்பது அவனுடைய முக்ய மான பொறுப்பாயிருந்த போதிலும் அது அவனுக்குப் பெரிய ப்ரயாஸையையோ வேலையையோ தருகிற பொறுப்பா யில்லை. ஏனென்றால் ஜனங்கள் தாங்களாகவே இந்த நியதிக் குக் கட்டுப்பட்டுத்தானிருந்தார்கள். அபூர்வமாக எங்கேயாவது யாராவதுதான் மீறிப் பண்ணுவதாயிருந்தது. நேரே பொதுஜனங்களிடம் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு, ரொம்ப வும் வசீகரணமுள்ளவராயிருந்த புத்தர் மாதிரியான ஒருவர் வர்ணாச்ரம அதிகார பேதங்கள் கூடாது என்றபோதுகூட, இதற்காக popular uprising (வெகு ஜனக்கிளர்ச்சி) எதுவும் நடந்த தாக (நம் சரித்ரத்தை எவ்வளவோ திரித்து எழுதியிருக்கும்) வெள்ளைக்காரர்கள்கூடச் சொல்லக் காணோம்! நம்முடைய பொது ஜனங்கள் நல்ல புத்திசாலிகளாக இருந்தும் இத்தனை ஆயிரம் வருஷத்தில் இந்த ஏற்பாட்டை எதிர்த்ததாகவோ, அப்புறம் ராஜா அவர்களை அடக்கினதாகவோ ஒரு திருஷ் டாந்தம்கூட இல்லை. தங்களுக்கு எத்தனையோ ஸாதகமா யிருந்த புத்தமதத்தை மூட்டை கட்டி அனுப்பிவிட்டு, இப்போது கொடுமையானவர்களாக வர்ணிக்கப்படுகிற ஸனாதனிகளின் மதத்துக்குத்தான் ஜனங்கள் திரும்பியிருக்கிறார் கள். வர்ண விபாகத்தில் தங்களுக்குப் பெர்ஸனலாக ஒரு நிம்மதியும், ஸமூஹ வாழ்வுக்கு ஒரு ஸ்டெபிலிடியும் இருப்ப தாக அவர்கள் கண்டிருந்தாலன்றி இப்படிப் பண்ணியிருப்பார் களா?

வர்ணாச்ரம ஏற்பாட்டினால் அக்கால ராஜாக்களுக்கு, இப்போதுள்ள ராஜாக்களுக்கு முக்கியமாயிருக்கிற போலீஸ், ஜுடீஷியரி வேலைகள் பெருமளவுக்கு இல்லாமலிருந்ததால், இப்போது இதற்காக ஆகிற செலவும், கால விரயமும் அவர்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களுக்கு இல்லை. அதனால் ராஜாக்கள் தங்கள் பொழுதையும் பொருளையும் வேறே நல்ல இனங்களில் ஈடுபடுத்த முடிந்தது. கோர்ட்டுக்குப் பதில் கோயில் கட்டினார்கள்; கோரக்ஷணம் செய்தார்கள்; அன்ன ஸத்திரம் கட்டினார்கள்; தான தர்மம் செய்தார்கள்; கனபாடிகளுக்கு ச்ரோத்ரியம் கொடுத்து, வேதத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்கள் இவர்களிடமிருந்து தர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணினார்கள்; உடுக்கு அடித்து பாரதம் சொல்கிற பூசாரிக்கு மானியம் விட்டு அதே தர்மத்தை இவனிடமிருந்து பாமர ஜனங்களும் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணினார்கள். ப்ரஜைகளின் வயிற்றுக் குறையைப் போக்குவதும், தர்ம அபிவ்ருத்தியுமே அரசனுடைய கார்யங்களாயிருந்தன.

ஜனங்கள் கோயிலுக்கும் தர்மோபதேசம் நடக்குமிடங்களுக்கும் போய்ப்போய் சாந்தர்களானார்கள். சட்டத்தை மீறாமல், ஸாத்விகர்களாக, எல்லோருடனும் ஸமாதானமாக வாழ்ந்தார்கள். இந்த ஸமாதானத்தை, ஜாதி தர்மம் காப்பாற்றி வந்தது.

இக்காலத்தில் கோயிலுக்கும், தர்மம் தெரிந்து கொள்வதற்கும் போவது குறைந்து ஜனங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவது அதிகமாகியிருக்கிறது. எங்கும் இடிந்த கோயில்களும் இடியாத கோர்ட்டுகளும் காணப்படுகின்றன.

இப்போது 'வெல்ஃபேர் ஸ்டேட்' வைக்கிற கோர்ட்களுக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் போவதற்கு முதல்படியாக, தினந்தோறும் வளர்ந்து வருகிற ஸினிமாக் கொட்டாய் (கொட்டகை)க்குப் போய் அனேக தினுஸான தப்புகளைத் தெரிந்துகொண்டும், இந்திரிய சபலத்தால் உடல் கெட்டும் வருகிறார்கள். அக்ரமத்துக்கு ஏற்பட்ட ரேஸ் கோர்ஸ் மாதிரியானவற்றிலும் கூட்டம் வழிகிறது. அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் செய்வதற்காக க்ளப்களும் (ஹோட்டல்களும்,) ஜனங்களை இழுக்கின்றன. எல்லாம் போதாது என்று உரிமை, ஸமத்வம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஜனங்களை த்வேஷத்திலும், போட்டியிலும், சோம்பேறித் தனத்திலும் தூண்டிவிடுவதற்கு அரசியல் கூட்டங்களின் ஆகர்ஷணமும் சேர்ந்திருக்கிறது. மொத்தத்தில் உடம்பும், மனஸும் கெட்டு, சித்த சாந்தி போய்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஸமூஹ ஸமாதானம் போய் – இவற்றின் total effect ஆக – குற்றங்கள் பெருக எத்தனை வாய்ப்பு உண்டோ அத்தனையும் விருத்தியாகி வருகின்றன.

தர்ம அஸ்திவாரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் 'வெல்ஃபேர்' மாளிகை எழுப்பினால் இப்படித்தான் ஆகும்! தர்மாசாரமில்லாதபோது எங்கே பார்த்தாலும் 'கிளப்' என்றால் நியமமில்லாமல் சாப்பிட்டு தேஹம், புத்தி இரண்டையும் கெடுத்துக் கொள்வார்களே தவிர, நிஜமான 'வெல்ஃபேரை' அடைய மாட்டார்கள். தார்மிகக் கட்டுப்பாடு இல்லாதபோது எழுத்து ஸ்வதந்திரம், கருத்து ஸ்வதந்திரம் என்கிறவற்றால் பத்திரிகைகளும், ஸினிமாக்களும் கெட்டதில் தான் சேர்க்கும்; ஆஸ்பத்திரிகள் தினந்தினம் வைத்து, புதுப்புது ட்ரீட்மென்ட் தருகிறார்களென்றால், துன்மார்க்கத்தில் போனாலும் கெட்ட வியாதி வராமல் தடுத்துக் கொண்டு விடலாம் என்றுதான், தர்மத்துக்குப் பயப்படுவதற்குப் பழக்கப்படாத ஸமூஹம் நினைக்கும். 'கிராமம் விடாமல் பாங்கு வைத்துக் கடன் தருகிறோம்' என்றால் எத்தனை லஞ்சமும், பித்தலாட்டமும் உண்டோ அத்தனையும் செய்து கடன் வாங்கி, இப்போது தர்ம விரோதமாக வந்திருக்கிற பலவற்றுக்காகச் செலவு செய்வதற்கு ஊக்கம் தந்ததாகவே ஆகும்.

பெரிய வெல்ஃபேர் எதுவென்றால் தர்மந்தான். அந்தத் தர்மம் தெய்வ பக்தியாலும், மதப் பற்றாலுந்தான் ஜனங்களிடையே நன்றாய் வேர் பிடித்து வளரும். இந்த ஆதாரக் கொள்கையின் மேலே வகுத்த அர்த்த, தர்ம சாஸ்திரங்கள் நம் நாட்டுக்குச் செய்து வந்த நிஜமான நன்மையை அந்த ஆதாரத்தை வெட்டிவிட்ட எந்தப் புது அரசியல் முறையும் ஐடியாலஜியும் உண்டாக்கித் தர முடியாது. ஆனாலும் இப்போது தினந்தினம் லோகத்தில் ஏற்பட்டு வருகிற சீரழிவையும் ஒழுக்கக் குறைவையும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் பழைய ஏற்பாட்டில் தாக்ஷிண்யமில்லை. மனுஷ்யாபிமானமில்லை என்று குறை சொல்கிறார்கள்!

திருக்குறள், திருவள்ளுவர் என்று ஓயாமல் சொல்வதாயிருக்கிறது. திருவள்ளுவர் பொருட்பாலில் ராஜ தர்மத்தைச் சொல்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கிற இடத்தில் 'பெரியாரைப் பிழையாமை' என்றே ஓர் அதிகாரம் பண்ணியிருக்கிறார். ராஜாக்கள் மஹான்களை ஆச்ரயித்து அவர்களுடைய மனம் குளிரும்படியாகப் பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அகஸ்தியரிடம் அபசாரப்பட்டுக் கொண்ட இந்த்ரனே பதவி போய்த் திண்டாடியதுபோல ஆகிவிடும் என்று எச்சரித்திருக்கிறார்:

ஏந்திய கொள்கையார் சீறின் இடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

தர்ம சாஸ்திரங்களைக் கேட்காவிட்டால் ராஜா கேடுதான் அடைவான் என்பதை நேராக அப்படிச் சொல்லாமல் ஸ்வாரஸ்யமாக மாற்றி, அரசனைப் பார்த்து, 'கேடுதான் அடைய வேண்டுமென்று ஆசையாயிருந்தால் சாஸ்திரப்படிக் கேட்காமல் பண்ணு' என்கிறார்.

'கெடல் வேண்டின் கேளாது செய்க'

ஆக, தர்ம அஸ்திவாரத்தின் மேலே மஹான்கள் காட்டுகிற வழியிலேயே அரசாட்சியை நடத்த வேண்டுமென்பதுதான் திருவள்ளுவர் காட்டும் நெறி.

எது நிஜமான தாக்ஷிண்யம், எது நிஜமான மனுஷ்யாபிமானம் என்று யோசித்துப் பார்ப்போமானால், எது தேசத்தில் தர்மத்தை நிலைக்கப் பண்ணி, நல்ல ஜனங்களுக்கு துஷ்டர்களிடம் பயமில்லாமல் ஸெக்யூரிடியைக் கொடுக்கிறதோ, அதோடு எதுதான் குற்றம் பண்ணினவனையும் இனிமேல் அப்படிப் பண்ணாமல் கட்டுப்படுத்துகிறதோ அதுதான் நிஜமான தாக்ஷிண்யமும் மனிதாபிமானமுமாகும்.

ஒருத்தன் ஏதோ ஹிம்ஸை பண்ணினானென்றால் ஜனங்களிலேயே இன்னொருத்தன் அப்போது அவனை பதிலுக்கு ஹிம்ஸை பண்ணி ஹிம்ஸையை இரண்டாக்குகிறான் என்றால் அதுதான் தப்பு. இங்கே பெர்ஸனலாக த்வேஷம், கோபதாபம் உண்டாகின்றன. ஆனால் ராஜாங்கம் என்ற ஸ்தாபனம் ஹிம்ஸை செய்த ஒருவனை பெர்ஸனல் காரணமில்லாமல், தர்மத்தின் பொருட்டு சிக்ஷித்து அவனுக்கு ஹிம்ஸை தருவது இப்படியல்ல. அவனால் இனிமேல் ஜனங்களுக்கு ஏற்படக்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கூடிய ஹிம்ஸையைப் போக்கவே இந்தச் சிக்ஷை. சிக்ஷை என்பது முன்பு அவன் குற்றம் பண்ணினான் என்பதற்காக மாத்திரமின்றி, இனி மேல் அவனைக் குற்றம் பண்ணாமலிருக்கச் செய்வதற்குமாகும். ஒரு பைத்தியம் கல்லை எறிந்தால், அது நம் குழந்தையாகவே இருந்தாலும் ரூமில் தள்ளிப் பூட்டவில்லையா? அப்படியே திருட வேண்டும் என்ற பைத்தியம் பிடித்திருப்பவனை, ஃபோர்ஜரி பண்ணுகிற பைத்தியமுள்ளவனை, இப்படி அனேகப் பைத்தியம் உள்ளவர்களை ராஜாங்கம் ஜெயிலில் போட வேண்டியதாகிறது. ஹிம்ஸையைக் குறைக்கவே ஹிம்ஸிக்க வேண்டியதாகிறது!

வெளிநாட்டு விஷயத்தில் தண்ட நீதி

வெளிநாட்டு ராஜாவால் ஜனங்களுக்கு ஹிம்ஸை உண்டாகாமல் ரக்ஷிப்பதும் ராஜநீதியில் முக்யமான அம்சம். லோகத்தில் எந்தத் தேசமானாலும் ஆதிகாலத்திலிருந்தே ராஜாக்கள் மற்ற நாடுகளைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்காகப் படையெடுத்து யுத்தம் செய்வது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு நான் ந்யாயாந்யாயங்கள் சொல்லப் போவதில்லை.

ஒரு வெள்ளைக்காரர்★ என்னிடம், 'அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் ஓர் அரசன் பிற அரசர்கள் மேல் படையெடுத்து ராஜ்ய விஸ்தாரம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதை இப்போதுள்ளவர்கள் பின்பற்றலாமா?' என்று கேட்டார். 'அது ஏதோ அந்த நாள் நடைமுறை. அதுவும் இது தர்ம ஸம்பந்தமாயிருப்பதைவிட அர்த்த ஸம்பந்தமாகவே சொல்லப்பட்ட வழி. அதற்கு சாச்வத validity (செல்லுபடித் தன்மை) இருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை' என்று பதில் சொன்னேன்.

★ ஜே. டபிள்யூ. எல்டர்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

எப்படியோ ராஜா என்றால் ஏக சக்ராதிபத்யத்துக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்பது ஸ்திரப்பட்டுவிட்ட fact-ஆக எல்லா நாட்டிலும் பின்பற்றப்பட்டதை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். வேதாந்தத்தில் இது மண்ணாசை, பொன்னாசைகளின் கீழேதான் வருமானாலும், அந்த வேதாந்தம் ராஜாவைப் பொறுத்தமட்டில் அவனுடைய முதுமையில் வானப்ரஸ்த ஆச்ரமம் போக வேண்டியபோது தான் இந்த ஆசைகளை விட வேண்டும் என்று அவனுக்குச் சொல்கிறது. தர்மசாஸ்திரம் ராஜாவை யுத்தத்துக்குப் போகாமல் கட்டுப்படுத்தி வைக்கவில்லையானாலும், அவனை யுத்தத்தில் தூண்டி விடவுமில்லை. அர்த்த சாஸ்திரங்களோ, வெளி ராஜாவால் தன் நாட்டுக்கு ஹிம்ஸை ஏற்படும்போது மாத்திரம் டிஃபென்ஸில் (தற்காப்புக்காக) யுத்தம் செய்வது, அல்லது அன்னிய தேசங்களில் அதர்மம் அதிகம் இருக்கிறது என்பதற்காக அங்கே தர்மத்தை நிலைநாட்ட மாத்திரம் படையெடுத்துப் போய் யுத்தம் செய்து தர்ம ஆட்சியை ஏற்படுத்துவது என்றெல்லாமில்லாமல், பொதுவாகவே ராஜாவானவன் தன் ராஜ்யத்தை விஸ்தாரம் பண்ணிக் கொண்டு ஸார்வ பௌமனாக, சக்ரவர்த்தியாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தூண்டுதல் தருவதாக இருக்கின்றன.

ஆனாலும் ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு என்பதற்காக எடுத்தவுடனேயே யுத்தத்துக்குப் போகும்படி அர்த்த – தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்லவில்லை. 'உபாய சதுஷ்டயம்' என்பதாக நாலு வழிகளைச் சொல்லி, நாலாவதாகவே யுத்தத்தை வைத்திருக்கிறது. மற்ற தேசங்களின் போக்கோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, இது நமக்குப் பெருமை தருகிற விஷயமாகும்! கேள்வி முறை இல்லாமல் அரசர்கள் ரத்தக்களரி பண்ணுவது பிற தேசத்தவர்களின் வழக்கம்.

உபாய சதுஷ்டயம் என்பவை ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்னும் நாலாகும்.

ஒரு ராஜா தானாக ராஜ்யத்தை விஸ்தாரம் பண்ணும் போதும், இன்னொரு ராஜா இவன்மேல் படையெடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறபோதும், இரண்டு ஸமயத்திலும் இந்த நாலு உபாயங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கடைப்பிடிக்க

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேண்டும்!

முதலில் அன்போடு பழகி அதனால் ஒரு ராஜாவை அடங்கி வரும்படிப் பண்ண முடியுமாவென்று பார்க்க வேண்டும். வேண்டியவர்களைக் கொண்டு அவனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லச் செய்ய வேண்டும். மனஸில் சாந்தியோடு பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும். இதுதான் ஸாமம்.

இரண்டாவது தானம். அதாவது நமக்குப் பிரியமான பொருளை அவனுக்குக் கொடுத்து, 'என் ராஜ்யத்தோடு சேர்ந்து விடுகிறாயா?' என்று கேட்பது. அல்லது அவன் படை எடுத்து வந்தால் இப்படிக் கொடுத்து, திருப்தி பண்ணி அவனைத் திரும்பிப் போகப் பண்ணுவது. ராஜ்யத்தில் ஒரு சின்னப் பகுதியைச் சண்டையில்லாமலே கொடுப்பது, அல்லது தன தான்யங்களைக் கொடுப்பது, இல்லாவிட்டால் ராஜகுமாரியை எதிராளி ராஜாவுக்கோ, ராஜகுமாரனுக்கோ கன்யாதானம் செய்து கொடுத்து அவனோடு சண்டையில்லாமல் நல்லுறவு ஏற்படுத்திக் கொள்வது – இதெல்லாம் தானோபாயத்தில் வரும். உள்ளன்பின் சக்தியால் மனஸை மாற்றுவதைவிட பொருளைத் தந்து விரோதத்தைப் போக்கிக் கொள்வது கீழ்தான் என்பதால் ஸாமத்துக்கு அப்புறம் தானத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. நிஜமான பிரியம் இருக்குமானால், 'நம்முடையதெல்லாம் அவனுடையது; அவனுடையதெல்லாம் நம்முடையது' என்ற எண்ணம் வந்துவிடுமாதலால், 'என்னுடையதில் கொஞ்சம் உனக்குத் தருகிறேன்' என்ற பேச்சு வராது. 'தானம்' என்கிறபோது ஒற்றுமை போய் வேறுபாடு வந்துவிட்டதாகவே அர்த்தம்!

பேதம் என்பது இன்னும் கீழே. ஸாதாரணமாக நம் வாழ்க்கை விஷயங்களில் பேதோபாயத்தைப் பின்பற்றவே கூடாது. பேதமும் தண்டமும் ராஜாங்கத்துக்கு மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் வழி; தனி மனுஷ்யர்களுக்கல்ல. எதிராளியைச் சேர்ந்திருப்பவர்களிடம் பிளவு உண்டாகும்படிப் பண்ணி, இதனால் அவனுக்கு ஆதரவு குறையுமாறு செய்து, சக்தி குன்றிப்போன ஸ்திதிக்கு அவனைக் கொண்டு வந்து, இப்போது எனக்கு அடங்குகிறாயா?' என்று கேட்டுக் கப்பம் கட்ட வைப்பது பேதோபாயம். Divide and rule (பிரித்து

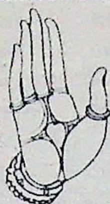
CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஆளுவது) என்பதில் divide பண்ணுவது (பிரிப்பது) பேதம். இது கெடுதலான உபாயந்தானென்றாலுங்கூட, அர்த்த சாஸ்திரத்தில் இதிலும் ஒரு தார்மிகக் கட்டுப்பாடு வைத்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது எதிராளியின் சக்தியைப் பேதோபாயத்தால் குறைத்தவுடனேயே அவன் மேல் படையெடுத்து ஹதாஹதம் பண்ணி ஜயித்துவிட முடியும்தான் என்றாலும், அப்படிச் சண்டைக்குப் போகாமல், பலம் குறைந்த அந்த ஸ்திதியில் அவனாகப் பணிந்து வருகிறானா என்று பார்த்துவிட்டே, வராவிட்டால் யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறது.

யுத்தந்தான் நாலாவதான தண்டம். உள்நாட்டுக் குற்றவாளிகளுக்குப் பலவிதமான தண்டனைகள் மூலம் தண்டம், வெளி ராஜாவுக்கு யுத்தத்தின் மூலம் தண்டம். இரண்டுக்கும் இடையில் அனேக வித்யாஸங்களிலிருந்தாலும் ஹிம்ஸிப்பது, சிக்ஷிப்பது பொது அம்சம். ஃபிஸிகலாக பலத்தைக் காட்டுவது இரண்டுக்கும் பொது.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் உள்நாட்டு விஷயத்தில் கூட எந்த நாலு உபாயமும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஸத்துக்களைக் கொண்டு வாழ்க்கை உதாரணத்தாலும், உபதேசத்தாலும் தர்மங்களை ஸாத்விகமாகப் பரப்புவது ஸாமம். மான்யம், டைட்டில், சலுகைகள் தருவது தானம். ப்ராஸிக்யூஷன் (அதாவது, ராஜாங்கம்) குற்றவாளியைச் சேர்ந்த ஒருவனையே அப்ரூவராக ஆக்கிக்கொண்டு குற்றத்தை நிரூபணம் செய்து கொள்வது பேதம். தண்டனைதான் தண்டம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தோற்ற ராஜ்யத்திடம் உதாரம்

தண்டோபாயத்திலும் அனேக தர்மங்கள் உண்டு.★.

ஜயித்த ராஜ்யம் ஜயிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை நடத்தும் விதத்திலும் அர்த்த சாஸ்திரம் மிகவும் கௌரவமான பண்புகளை விதித்திருக்கிறது. ஒரு ராஜா வெளி ராஜ்யத்தை ஜயித்த பின் அதை முழுக்கவும் தன் ராஜ்யத்திலேயே ஜெரித்துக் கொண்டு விடக்கூடாது. அதன் 'இன்டிவிஜுவாலிடி' குன்றிவிடாதபடி அதைத் தனியாகவே விட்டிருக்க வேண்டும். 'அந்த ராஜ்ய ஜனங்களின் அன்புக்கும், மரியாதைக்கும் பாத்திரமாயிருப்பவர்களிடமே அதன் நிர்வாஹத்தை விடவேண்டும். அவர்களுடைய ஸமயாசாரம் என்னவோ, கலாசாரம் என்னவோ, வாழ்க்கை முறையும் ஸம்பிரதாயங்களும் என்னவோ அவற்றுக்கெல்லாம் மாறுதலாக எதையும் திணிக்கவே கூடாது' என்ற இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமமான கொள்கைகளைத் தர்ம சாஸ்திரம் மட்டுமின்றி, ரொம்பவும் பொல்லாதவராக வர்ணிக்கப்படுகிற சாணக்யருங் கூடத் தம்முடைய அர்த்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்!

ராஜ்ய விஸ்தரிப்பின் மூலம் பலாத்காரமாகவோ, அதைவிட நீசமான வசியங்களாலோ, ஜயிக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்குள் சாதுர்யமாகப் பேதங்களை உண்டு பண்ணுவதாலேயே அவர்களைத் தங்கள் மதத்துக்கு இழுப்பது மற்ற நாட்டவரின். வழக்கம். இப்படி ஒரு ஜயித்த ராஜா ஜயிக்கப்பட்டவர்களை மதமாற்றம் செய்வதை நம் சாஸ்திரம் கொஞ்சங்கூட ஆதரிக்கவில்லை. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்ருதி,

---

★ யுத்தம் செய்வதில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தத் தார்மிக வரம்புகளைப் பற்றி அருள் உரை 54-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள தனுர்வேத உரையில் காண்க.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

யஸ்மிந்தேசே ய ஆசாரோ வ்யவஹார குல ஸ்திதி:।
ததைவ பரிபால்யோ (அ)ஸௌ யதாவசம் உபாகத:॥

என்கிறது. அதாவது ஜயித்த ராஜா வசப்படுத்திக் கொண்ட தேசத்தில் என்னென்ன ஆசார-வ்யவஹாரங்களும் குல வழக்கு களும் இருக்கின்றனவோ அவற்றை அப்படியேதான் ரக்ஷித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லியிருக்கிறது!

அர்த்த சாஸ்த்திரத்திலும் அந்தந்த தேசாசாரமே தழைக்கும் படியாக அதை ஜயிக்கும் ராஜா செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜயித்த ராஜா அந்த ராஜ்யத்தின் முடிவான நிர்வாஹத்தைத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்ட போதிலும், 'டொமினியன் ஸ்டேட்ஸ்' போல அதற்கும் ஓரளவு ஸ்வதந்த்ரம் தந்து, அந்த நாட்டவரின் அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்ற அத்தேசத்தவன் ஒருவனின் பொறுப்பி லேயே விடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. மனு இன்னம் ஒருபடி மேலே போய் பழைய ராஜாவின் பந்துக்களிடமே இந்தப் பொறுப்பைத் தர வேண்டுமென்கிறார். அனேக ஸந்தர்ப்பங்களில், தோற்ற ராஜாவிடமோ, அல்லது அவன் யுத்தத்தில் செத்துப் போயிருந்தால் அவனுடைய பிள்ளை யிடமோ இந்தப் பரிபாலனப் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டது முண்டு. ராமர் வாலியைக் கொன்றபின் ஸுக்ரீவனை ராஜா வாக்கினாலும் வாலியின் பிள்ளையான அங்கதனுக்கு யுவராஜா அந்தஸ்து தந்திருக்கிறார். லங்கையை ஜயித்த வுடனோ அதைத் தான் ஆளாமல் விபீஷணனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருக்கிறார்.

தோல்வியடைந்த ராஜ்யம் ஜயித்த ராஜாவுக்குக் கப்பம் என்று வருஷா வருஷம் ஒரு தொகை செலுத்த வேண்டும். தன் ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்துக் கொள்வதற்காக அது யுத்தத்துக்குப் போகப்படாது. Defence Foreign Affairs (பாதுகாப்பு, வெளி வ்யவஹாரம்) என்ற இரண்டிலும் அது ஜயித்த ராஜ்யத்துக்கு முற்றிலும் அடங்கியே நடக்க வேண்டும். மற்றபடி Internal administration என்கிற உள்நாட்டு நிர்வாஹத்தில் அனேக விஷயங்களில் அது ஸ்வதந்திரமாக நடக்கலாம், பெரிய, முக்யமான ஸமாசாரங்களில் மாத்திரம் ஜயித்த ராஜாவுக்குச் சொல்லிவிட்டு அவனுடைய அங்கீகாரம் பெற்றே நடவடிக்கை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

எடுக்கணும். நம் தேசம் தவிர, மற்ற தேசங்களில் ஜயித்தவர்கள் தோற்றவர்களிடம் இவ்வளவு 'ஜெனர'ஸாக நடப்பதை எதிர்பார்க்க முடியாது!

அன்னியக் கொள்கைகள் ஆறு

அன்னிய ராஜ்யங்களிடம் ஒரு ராஜா கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஆறு கொள்கைகளை 'ஷாட்குண்யம்' என்று அர்த்த சாஸ்திரங்கள் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. ஸந்தி, விக்ரஹம், யானம், ஸ்தானம் (அல்லது ஆஸனம்) ஸம்ச்ரயம், த்வைதீபாவம் என்பனவே இந்த ஷட்குணங்கள். 'ஸந்தி' என்பது ஸ்னேஹ உடன்படிக்கை, ஸமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு ஒற்றுமையாயிருப்பது. ஸந்தி செய்துகொண்டுள்ள ராஜ்யங்களைத் தற்காலத்தில் allies (நேச நாடுகள்) என்கிறோம். 'விக்ரஹம்' என்பது விரோத நாடாகவே கருதி யுத்தம் செய்வது. 'ஸ்தானம்' அல்லது 'ஆஸனம்' என்பது இந்தக் காலத்தில் சொல்கிற neutrality (நடுநிலைமை), non-alignment (கூட்டுசேராமை) என்று சொல்லலாம். 'யானம்' என்பது Cold War மாதிரி – அதாவது, ஆக்சுவலாக யுத்தப் பிரகடனம் பண்ணாமல் யுத்த முஸ்தீபுகள் மட்டும் பண்ணிக் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பது. 'ஸம்ச்ரயம்' என்பது நம்மைவிட பலிஷ்டனான இன்னொரு ராஜாவிடம் ஸ்னேஹ பாவத்துடன் போய், அவனை ரக்ஷயாகக் கொண்டு வேறொரு சத்ரு ராஜாவை எதிர்ப்பது. First World War-ல் இப்படித்தான் ஆஸ்ட்ரியா ஜெர்மனியையும், வேறெதோ ஒரு சின்ன தேசம்★ ரஷ்யாவையும் ஸம்ச்ரயமாக அடைய அந்த இரண்டு சிறிய ராஜ்யங்களின் சண்டை பெரிய உலக யுத்தமாகவே ரூபமெடுத்துவிட்டது. 'த்வைதீபாவம்' என்பது ஒரு ராஜ்யத்தோடு யுத்தம் போடுவதற்காகவே அதற்குப் பக்கத்தி

★ ஸெர்பியா

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

லுள்ள ராஜ்யம் அதோடு சேர்ந்துவிடாமல், முன்கூட்டி அதைத் தனக்கு ஸ்னேஹிதமாக ஆக்கிக்கொண்டு சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வது. ஸ்னேஹத்துக்காக ஸ்னேஹ மில்லாமல் காரியத்துக்காக ஸ்னேஹம். டிப்ளமஸி (ராஜதந்திரம்) என்பது டூப்ளிஸிடியாவே (இரண்டு விதமான ஸ்டான்டார்டுகளில் ஏமாற்றுதலாகச் செய்வதாகவே) ஆகிவிடுவதற்குத்தான் 'த்வைதீபாவம்' என்று பெயர் கொடுத் திருக்கிறது என்றும் சொல்கிறார்கள். முன்னேயே சொன்னாற் போல டூப்ளிடிஸிடி என்பது தர்ம சாஸ்திரத்துக்கு ஸம்மதமில் லாமல் அர்த்தசாஸ்திரம் மட்டும் சற்று அனுமதித்துள்ள விஷயந்தான். அதனால் இதற்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை!

அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள்

'ஷாட்குண்யம்' என்று 'ஃபாரின் பாலிஸி'யின் ஆறு அம்சங்களைச் சொல்கிறபோது இதெல்லாவற்றுக்கும் அடிப் படையான ராஜ்யம் என்பதற்கே உள்ள 'ஸப்தாங்கம்' (அல்லது 'ஸப்த ப்ரக்ருதி) என்கிற ஏழு அம்சங்களைப் பற்றி நினைவு வருகிறது. ஸ்வாமி, அமாத்ய, ஸுஹ்ருத், கோச, ராஷ்ட்ர, துர்க, பல - என்பவையே இந்த ஏழு. 'ஸ்வாமி' என்றால் ராஜா. உடைமையாளன் என்பதுதான் ஸ்வாமி என்பதற்கு நேர் அர்த்தம். ராஜ்யத்தைத் தனதாக உடையவனா தலால் ராஜா ஸ்வாமி எனப்படுகிறான். 'அமாத்யர்' என்றால் மந்திரி. 'ஸுஹ்ருத் என்றால் நண்பர். அதாவது நேச நாடுகள். 'கோச' என்பது கஜானா; பொன், மணி மட்டுமின்றி தேசத் தின் விளைச்சலையும் இதில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். 'ராஷ்ட்ரம்' என்பதுதான் நாடு - அதாவது குடிகள். 'துர்க' என்றால் கோட்டை. 'பல' என்பது ராணுவம்.

திருவள்ளுவர் இதில் ஸ்வாமி எனப்படும் ராஜாவை மத்தி யில் வைத்து, அவனுக்கு இருக்க வேண்டிய ஆறு அங்கங் களாகப் பாக்கி ஆறையும் 'பொருட்பால்' முதல் குறளிலேயே.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சொல்லியிருக்கிறார்.

படைகுடிகூழ் அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

'உடையான்' என்பதுதான் உடைமையாளனான ஸ்வாமி. ஸரியாக இப்படிப் பதப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார். 'படை' என்பது பலம் என்கிற ஸைன்யம். 'படை பலம்' என்று சேர்த்தே சொல்கிறோம். 'குடி' என்பதே 'ராஷ்ட்ரம்' என்னும் மக்கள். 'கூழ்' என்பது விளைபொருள் அதாவது கோசம். 'அமைச்சு'தான் அமாத்யர். 'நட்பு' என்பது ஸுஹ்ருத். 'அரண்'தான் துர்கம். பாரத நாகரிகமாகத் தர்ம – அர்த்த சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதைத்தான் தமிழ் மறை தந்தவரும் அக்ஷரத்துக்கு அக்ஷரம் எதிரொலித்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்!

ஸாரம் இதுவே

அர்த்த சாஸ்திரத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் அது மேம்போக்காகப் பார்க்கிறபோது 'அர்த்தந்தான் எல்லாவற்றுக்கும் மேலே' என்று சொல்வதாகத் தோன்றினாலும், ஆழப் போகும்போது தர்மத்தை மீறி அர்த்தத்துக்குப் போகப்படாது என்று சொல்வதாகவே தெரியும்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்குக் கூடுதலாகவே சிறப்புத் தருவது என்ற வழக்கத்தில்தான் அர்த்தத்தை, அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் விசேஷிப்பது. ராஜாவின் போஷணையில்லாவிட்டால், தர்மிஷ்டர்களையும் ஞானிகளையும் துஷ்டர்களிடமிருந்து அவன் ரக்ஷிக்காவிட்டால் ஒரு தேசத்தில் தர்மம் ஏது, ஞானம் ஏது? இதைக் காட்டியே, 'பொதுவாக நாலு புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தமானது. காமத்துக்கு மட்டுமே அனுகூலம் என்று நினைக்கப்பட்டாலும், அதுதான் மற்றும் இரண்டான தர்மம், மோக்ஷம் இவற்றுக்கும் ஆதாரம்' என்று சாணக்யன் கூறுகிறார். மஹாபாரதத்தில்கூட க்ருஹஸ்தன் பிக்ஷை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போட்டுத்தான் ப்ரம்மசாரியும், சன்னியாஸியும் வாழ வேண்டி யிருப்பதால் நாலு ஆச்ரமங்களில் க்ருஹஸ்தாச்ரமம்தான் பிரதானம் என்று இருக்கிறது. ஆனால், இப்படிச் சொன்னதா லேயே பிரம்மசர்யமும் சன்னியாஸமும் நிச்சயம் இருக்க வேண்டும் என்று அது அபிப்பிராயப்படுவது போல், சாணக்ய னும் தர்மம், மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தங்களை வேண்டுப வரேயென்று தெரிகிறது!

அர்த்த சாஸ்திரத்தைச் சார்ந்துதான் மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் நிற்க முடிகிறது என்பதைப் போலவே இன்னொன்றும் சொல்லலாம். வேத ரக்ஷணத்திலிருந்து ஆரம் பித்து எல்லா வித்யைகளையும், அவற்றை அப்யஸிப்பவர் களையும், போதிக்கிறவர்களையும், ராஜாங்கம்தான் ரக்ஷித்து வளர்த்துத் தந்ததால் நம் ஸனாதன ஸமயத்தின் ஆதாரமான பதிநாலு தர்மப் பிரமாணங்களுக்கும் அர்த்த சாஸ்திரம்தான் கவசம் என்றாகிறது.

பதினெட்டு வித்யதா ஸ்தானங்கள் என்கிறபோது நாலு உபவேதங்களில் இதைத் தவிர உள்ள ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், கர்ந்தர்வ வேதம் ஆகியவற்றுக்கும் ராஜாங்க ஆதரவு அவசியமென்பது மட்டுமின்றி ராஜாவோடேயே இந்த மூன்றுக்கும் நெருங்கின ஸம்பந்தமிருக்கிறது. யுத்தத்திலே அம்படி விஷக்காயங்கள் முதலியன ஏற்படுமாதலால் இவற்றை குணப்படுத்துவதற்காக ராஜாவுக்கு ஆயுர்வேத ஞானம் இருக்க வேண்டும். மூலிகை வைத்யம், ஸர்ஜரி ஆகியன ராஜாவுக்குத் தெரிய வேண்டும். உள்ளே போய் உடைந்துபோன ஆயுத முனைகளை எடுப்பதற்கென்றே 'சல்ய சாஸ்த்ரம்' என்று ஆயுர்வேதத்தில் ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. தனுர்வேதம் அவனுக்காகவேதான் முக்கியமாக ஏற்பட்டது. Patron of arts-ஆக (கலைகளின் போஷகனாக) இருக்க வேண்டியதும் ராஜாவின் கடமை. இதனால் காந்தர்வ வித்யையில் அவனுக்கு ஸம்பந்தம் வந்துவிடுகிறது. போஜன், விக்ரமாதித்யன், மஹேந்திரவர்ம பல்லவன், கிருஷ்ணதேவராயர், ஸமீப காலத் துச் சின்ன ஸம்ஸ்தானாதிபதிகளான எட்டையபுரம் ராஜா போன்றவர்கள் உள்பட எல்லா ராஜாக்களும் கவிகளையும், சில்பிகளையும் ஸங்கீத-நாட்ய வித்வான்கள் விதூஷிகளையும்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

நிரம்ப ஆதரித்தவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். தாங்களும் கூட அவர்களில் ஒருவராக இருந்திருக்கிறார்கள்!

அர்ஜுனன் விராட தேசத்தில் ந்ருத்யாசாரியனாக இருந்திருக்கிறான். உதயணன் வீணை வாசித்து மதயானையை அடக்கியிருக்கிறான். இதிஹாஸ, புராண, காவ்யங்களில் இப்படி எத்தனையோ! ராமருடைய கல்யாண குணங்களை (அயோத்யா காண்ட ஆரம்பத்தில்) விவரித்துக் கொண்டே வரும்போது, ஸங்கீதம் முதலான காந்தர்வ வித்யைகளில் அவர் லோகத்திலேயே முதல்வராக நிற்கிறவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது:

காந்தர்வே ச புவி ச்ரேஷ்ட:

சரித்ர காலத்துக்கு வந்தாலும் மஹேந்திரவர்மன் 'சித்திரக் காரப் புலி' என்றே ஒரு பட்டப் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். 'மத்த விலாஸப் பிரஹஸனம்' என்று அவன் ஹாஸ்ய நாடகமும் எழுதியிருக்கிறான். குடுமியாமலையில் ஸங்கீதத்தைப் பற்றிய சாஸ்த்ரத்தைக் கல்வெட்டில் பொறித்திருக்கிறான். ராஜ ராஜ சோழன் 'ராஜவித்யாதரன்' என்று ஒரு பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் (வித்யாதரர்களும் காந்தர்வ ஜாதி போலத்தான்). தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலில் ஆரியக்கூத்து, தமிழ்க்கூத்து முதலியன நடக்கச் செய்திருக்கிறான். ஸமீப நூற்றாண்டுகளில் காந்தர்வ வித்யை தஞ்சாவூர் சீமையில் பெரிய மறுமலர்ச்சி பெற்றதற்குக் காரணமே நாயக் ராஜாக்களும் சரபோஜி முதலான மஹாராஷ்டிர ராஜாக்களும் கொடுத்த ஆதரவுதான்!

ராஜாவானவன் ஸகல சாஸ்த்ர பாராங்கதனாக (பாராங்கதன் என்பதற்குக் 'கரை கடந்தவன்' என்று நேர் அர்த்தம்) இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவன் காந்தர்வக் கலைகளை நன்றாக அப்யஸித்து, ஆதரித்து வளர்க்க வேண்டுமென்றும் ஏற்பட்டிருந்தது.

அம்பாளும் ஈச்வரனும் ஜீவனின் உள்ளே இருக்கும் ஆறு சக்ரங்களில் ஒன்றில் இரட்டை ஹம்ஸங்களாக உள்ளபோது அந்த ஹம்ஸங்கள் ஸம்பாஷிப்பதிலிருந்துதான் பதினெட்டு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வித்யா ஸ்தானங்களும் உண்டாயின என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் சொல்கிறார்: **யதாலாபாத் அஷ்டாதச குணித வித்யா பரிணிதி.★** இது அத்தனையிலும் வல்லவனாக அரசன் இருக்க வேண்டும்.

இப்படியாக அனேக சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவனாகவும் அத்தனை சாஸ்திரங்களையும் ரக்ஷித்துத் தர வேண்டியவனாகவும் இருக்கிற அரசனை முக்கியமாக உருவாக்குவது அர்த்த சாஸ்திரம்தான் என்பது அதற்குப் பெருமை!

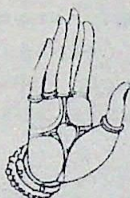
அஸுர குரு சுக்ரர் மட்டுமின்றி தேவ குரு ப்ருஹஸ்பதியும் ஆட்சிமுறை பற்றி சாஸ்த்ரம் செய்திருக்கிறார். நாலு புருஷார்த்தங்களையும் பற்றி பிரம்மாவின் பேரிலேயே உள்ள ரொம்பப் பெரிய நூலில் ராஜநீதியை மட்டும் விசாலாக்ஷர் 'வைசாலாக்ஷம்' என்று சுருக்கி, அப்புறம் இதை ப்ருஹஸ்பதி மேலும் சின்னதாக்கினார் என்று தெரிகிறது. ஸ்ம்ருதிகளில் வரும் ராஜநீதியை மேதாதிதி (மனுஸ்ம்ருதிக்கு விளக்கம் எழுதியவர்), விஜ்ஞானேச்வரர் ('மிதாக்ஷரி' எழுதியவர்) ஆகியவர்கள் மேலும் தெளிவு செய்து இன்றைக்கும் 'லா'வில் மதிக்கப்படுவதாகச் செய்திருக்கிறார்கள்.

முதலில் சொன்னதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்த அர்த்த சாஸ்திரம் தர்ம சாஸ்திரத்துக்கு ஏற்கத் தக்கதாக உள்ளபோது தான் அதற்குப் பிராமாண்யம் (அதாவது 'அதாரிடி') உண்டு. இதைச் சாணக்யன் வாயாலேயே கேட்கிறோம். ''எங்கேயாவது தர்ம சாஸ்திரத்துக்கும் நடைமுறை வழக்குகளுக்கும், வியவஹாரங்களுக்கும் இடையிலே வேறுபாடு இருந்தால் அரசனானவன் தர்மத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே அதன்படி முடிவெடுக்க வேண்டும்'' என்று அவர் சொல்கிறார். **தர்மோ ரக்ஷதி ரக்ஷித:** தர்மத்தை ரக்ஷித்தால், அது அப்படி ரக்ஷிக்கிறவனை ரக்ஷிக்கும். ராஜா தர்மத்தினால் தன்னைப் பரிபாலித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே முடிவாக அரசனுக்கு ஏற்பட்ட விதி!

★ ச்லோகம் *38*

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பண்பாடு*

கவி சாதுர்யம்: வார்த்தை விளையாட்டு

நாம் தினந்தினமும் உபயோகப்படுத்துகிற வார்த்தைகளையே கவிகளும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆனாலும் நம்முடைய பேச்சிலே கிடைக்காத அலாதியான நயம் அவர்களுடைய எழுத்திலே உண்டாகி விடுகிறது. நவரஸங்களிலும், உயர்ந்த பக்தி பாவங்களிலும், உத்தமமான எண்ணங்களிலும் நம்மைக் கொண்டு போய்ச் சொருகி ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகிற சக்தி கவிகளுக்கு இருக்கிறது. அலங்காரம் (இதைத் தமிழில் அணி என்று சொல்வார்கள்:) பண்ணினால் எப்படி ஸுமாராக இருக்கிற ஒரு பெண்கூட அழகாக ஆகிவிடுகிறாளோ அதே மாதிரி இந்தக் கவிகள் நாம் ஸாதாரணமாக உப்புச் சப்பில்லாமல் உபயோகிக்கிற வார்த்தைகளையும் கருத்துகளையும் தங்களுடைய சாதுர்யத்தால் அலங்காரம் பண்ணி அழகான கவிதைகளாக, காவியங்களாக ஆக்கிவிடுகிறார்கள். உவமை, உள்ளர்த்தம் த்வனிக்கச் சொல்லாமல் சொல்வது, இரண்டு அர்த்தத்தில் ச்லேஷை (சிலேடை) பண்ணுவது என்பதாகப் பல நகைகளைப் போட்டு, லளிதமான சப்தங்களை உடைய வார்த்தைகளால் தலை வாரி, புடவை கட்டி கவிதைக் கன்னிகையை நல்ல ஸௌந்தர்யவதியாகச் செய்து விடுகிறார்கள்! அதனால் கவிதையை அழகுபடுத்தும் விதிகளைத் தரும் சாஸ்த்ரத்துக்கு

---

* பண்பாட்டைக் குறித்த விஷயங்கள் அனேக உரைகளில் விரவி வந்துள்ளன. குறிப்பாக காந்தர்வ வேதம் குறித்ததை இப்பகுதியிலும் கொள்ளலாம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அலங்கார சாஸ்த்ரம் என்றே பெயர். தமிழிலும் உவமை அணி, சிலேடை அணி என்றெல்லாம் 'அணி' என்றே சொல்கிறோம்! தமிழில் உள்ள அணிநூலுக்கு தண்டியலங்காரம் என்றே பேர். தண்டி என்பவர் ஆயிரத்து இருநூறு வருஷத்துக்கு முந்திக் காஞ்சீபுரத்தில் இருந்த ஸம்ஸ்க்ருதக் கவி; கவிதா சாஸ்த்ரத்தைப் பற்றி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் காவ்யாதர்சம் என்ற புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அந்தப் புஸ்தகத்தை base பண்ணி, பெரும்பாலும் அதையே தழுவி எண்ணூறு வருஷத்துக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் ஒருவர் எழுதியதுதான் தண்டியலங்காரம்.

கவிகள் அழகுபடுத்துவதில் இரண்டு தினுஸு. அபிப்ராயங்களின் உயர்வினால், அவற்றை வெளியிடும் வார்த்தை நயத்தால் நம் நெஞ்சைத் தொடும்படி, உள்ளத்தை உருக்கும்படிக் கவிதை பண்ணி அதனால் படிக்கிறவனும் உத்தமமான உணர்ச்சிகளைப் பெறும்படியாகவும், உயர்ந்த கருத்துகளைச் சிந்திக்கும்படியாகவும் செய்வது ஒன்று. இன்னொன்று வார்த்தைகளை, சப்தங்களை விசித்ரமாகவும் விநோதமாகவும் சொல்லி விளையாட்டுப் பண்ணி நாம் அதில் பிரமித்து, குதூஹலித்து, ஸந்தோஷப்படும்படி செய்வது. இதிலே மனஸை உருக்கும்படியாகவோ அறிவில் நமக்கு சாச்வதமாக உயர்வு தரும்படியாகவோ எதுவும் இருக்காது. ஆனாலும் ஓர் அபிப்ராயம் நம் மனஸில் நன்றாகப் பதிவதற்கு இது உதவுகிறது. அதோடுகூட, வார்த்தையை வைத்துக் கொண்டு கவிகள் என்ன வித்தை பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து ரஸிக்கிறபோது அனேக வேடிக்கை வித்தைகளைப் பார்த்து நம்முடைய, வாழ்க்கைக் கஷ்டங்களை மறந்து ஆனந்தப்படுவது போல ஓர் இன்பம் ஏற்படுகிறது.

அதனால் மஹாகவிகளும்கூட அபூர்வமாக அங்கங்கே இப்படிப்பட்ட வார்த்தை விளையாட்டுகளை – Word-Play என்றே இங்கிலீஷிலும் சொல்வதைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஓர் அர்த்தமும் ஸரியாகத் தெரிவிக்கத் தெரியாமல் கன்னா பின்னா என்று நாம் வார்த்தைகளைச் சொல்கிறோமென்றால், அதே வார்த்தைகளை அவர்கள் நூதன நூதனமாக அர்த்தம் கொடுக்கும்படிச் சொல்வதைப் பாராட்டத்தானே வேண்டியிருக்கிறது? அதனால் இவற்றுக்குச் சித்ர கவிதை என்று பேர்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கொடுத்து வைத்திருக்கிறது. சித்ர கவிதையில் வார்த்தை விளையாட்டால் அர்த்தத்தில் சாதுர்யம் செய்வதை அர்த்த-சித்ரமென்றும், சப்த ஜாலம் மட்டும் செய்வதை சப்த-சித்ர மென்றும் சொல்வார்கள்.

கன்னா பின்னா

'கன்னா பின்னா' என்பதையே ஒரு புலவர் நூதன அர்த்தம் கொடுத்து அழகு பண்ணியிருக்கிறார்.

அவர் ராஜஸபையில் இருந்தவராம். கவிவாணர்களுக்கு ராஜா யதேஷ்டமாகப் பொன்னும் பொருளும் கொடுப்பானாம். அதைப் பார்த்து ஒரு பாமரனுக்கு நாமும் ஒரு கவி பண்ணி ராஜாவுக்கு அர்ப்பணம் செய்து ஸம்பாவனை வாங்க மாட்டோமா? என்று இருந்ததாம். நான் சொன்ன அந்தப் புலவரிடம் போய், 'எனக்காக நீங்கள் ஒரு கவிதை எழுதிக் கொடுங்கள் அதை ராஜாவுக்கு என்னுடையதாக நான் அர்ப்பணம் செய்து பிழைத்துப் போகிறேன்' என்று கேட்டுக் கொண்டானாம்.

போனால் போகிறது என்று பல கவிகள் இம்மாதிரிப் பாமர ஜனங்களுக்காகவும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். காளிதாஸன்கூட இப்படி உபகரித்ததாகக் கதைகள் உண்டு.

இந்தக் கவியும் அப்படி நல்ல மனஸுள்ளவர். ஆனாலும் இவர் அந்த ஆளுக்குக் கவிதை எழுதித் தராமல், என்ன செய்தாரென்றால், 'நீ உன் வாயில் என்ன வந்தாலும் அதை ராஜாவுக்கு முன்னாடி சொல்லு. கன்னா பின்னா என்று உளறிக் கொட்டினாலும் பரவாயில்லை. நான் அதற்கு மிகவும் உயர்ந்த அர்த்தம் இருப்பதாக வியாக்யானம் செய்து, உனக்கு ராஜா நல்ல ஸம்பாவனை கொடுக்கும்படிப் பண்ணுகிறேன்' என்றாராம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ராஜஸபைக்கு அந்த ஆள் வந்தான். 'கன்னா பின்னா' என்ற இரண்டு வார்த்தைகளையே கிளிப்பிள்ளை போலச் சொன்னான்.

ஸதஸிலே இப்படி ஒருத்தன் பேத்துகிறானே என்று ராஜாவுக்கு மஹாகோபம் வந்துவிட்டது.

அவனைப் புலவர் சட்டென்று ஸமாதானம் பண்ணினார். 'இவர் மஹா பெரிய வித்வான். உங்களை எத்தனை உயர்த்தி ஸ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார் தெரியுமா? 'கன்னா' என்றால் 'கர்ணா' என்று உங்களைக் கூப்பிடுவதாக அர்த்தம். (கர்ணன் என்பது தமிழில் 'கன்னன்' என்றும் ஆகும். கர்நாடகம் என்பதைக் கன்னடம் என்கிறோமல்லவா? அந்த மாதிரி.) தான தர்மம் செய்வதில் நீங்கள் கர்ணனுக்கு ஸமமான வள்ளல் என்ப தாலேயே 'கன்ன' என்று கூப்பிடுகிறார். 'பின்னா' என்றால் 'பின்னால் வந்தவரே' என்று அர்த்தம். கர்ணனுக்குப் பின்னால் பிறந்தவர்கள் யார்? தர்மங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாக, ஸத்ய ஸம்பன்னராக இருந்த தர்மபுத்ரர் அல்லவா? அந்த தர்ம புத்ரனுக்கு நீங்கள் நிகரானவர் என்று என்று சொல்கிறார்' என்று வியாக்யானம் பண்ணினாராம்.

ராஜா ஸந்தோஷப்பட்டு அந்த ஆளுக்கு அக்ஷரலக்ஷம் கொடுத்தானாம்.

உயர்ந்ததான ஒரு ரஸானுபவத்தின் பேரில் இல்லாமல் வெறும் புத்திசாதுர்யத்தில் பிறப்பதுதான் இது மாதிரியான வார்த்தை விளையாட்டுகள் என்றாலும், 'இவற்றுக்கு உள்ள ஆகர்ஷணத்தால் காளிதாஸன், மாகன், காளமேகம் போன்ற மஹாகவிகள் மட்டுமின்றி, மஹர்ஷிகளாக – மஹாஞானிகளாக, பக்த சிகாமணிகளாக இருந்து கொண்டே காவ்யங்களை, ஸ்தோத்ரங்களை அனுக்ரஹித்திருக்கும் வியாஸாசார்யாள், நம்முடைய (சங்கர) ஆசார்யாள், அப்பைய தீக்ஷிதர், ஞான ஸம்பந்தர் முதலியவர்களும் எப்போதாவது கொஞ்சம் இப்படி விளையாடியிருக்கிறார்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பாரத குட்டுகளில் ஒன்று

வியாஸாசார்யாளில் ஆரம்பிக்கிறேன். பிள்ளையாரில் தானே ஆரம்பிக்க வேண்டும்? அதனால், 'மஹா பாரதம்' பண்ணும்போது பிள்ளையாரையே கொஞ்சம் பிரமித்து யோசிக்குமாறு பண்ணுவதற்காக வ்யாஸர் செய்த 'பாரத குட்டு' ச்லோகமொன்றில் ஆரம்பிக்கிறேன்.*

பாரத ச்லோகங்களைப் பண்ணி வ்யாஸர் சொல்லிக் கொண்டே போகப் பிள்ளையார் மேருமலைச் சிகரத்தில் அதைத் தம் தந்தத்தால் எழுதிக் கொண்டே போனார். 'டிக்டேட்' பண்ணின வியாஸருக்குத்தான் அலுப்பும் சலிப்பு மாகிவிட்டது – பிள்ளையார் எழுதுகிற ஸ்பீடுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல்! ஸாதாரணமாக ஒருத்தர் வாயால் சொல்லிக் கொண்டு போகிற அதே வேகத்தில் அதை எழுத முடியாது. அதற்காகத்தான் இப்போது பேசினது பேசினபடி verbatim report கொடுப்பதற்காக 'ஷார்ட் ஹாண்ட்' கண்டுபிடித்திருக் கிறார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக விக்நேச்வரருடைய பிரபாவம் இருக்கிறது! அவர் எழுதுகிற ஸ்பீடுக்குச் சரியாக ஸாக்ஷாத் வியாஸ மஹரிஷியாலேயே ச்லோகங்களைக் கவனம் பண்ண முடியவில்லை, முதலில் அவர் பிள்ளையாரிடம் பெரிசாகக் 'கண்டிஷன்' போட்டார். 'நான் பாட்டுக்கு கிறுகிறு என்று ச்லோகங்களைப் பண்ணிக் கொண்டே போவேன். நீ மெது வாக எழுதினால் நான் நிறுத்தி நிதானமாகச் சொல்லும்படி ஆகிவிடும். அப்படிச் சொன்னால் என் inspiration flow (பிரதிபா சக்தியின் பொழிவு) கெட்டுப் போய்விடும். ஆகையால் நான் சொல்கிற வேகத்துக்கு ஸமமான வேகத்தில்

★ 'குட்டு' என்ற பதத்தின் விளக்கத்தினை அருள் உரை 39-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பிள்ளையார் சுழி, எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு என்ற உரைகளில் காண்க.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

உன்னால் எழுத முடிந்தாலே சொல்லுவேன்' என்றார். இப்படி அவர் சொன்னவுடன் பிள்ளையாரும் பதிலுக்குச் 'சாலெஞ்ஜ்' பண்ணுகிற மாதிரி, 'நான் எழுத ஆரம்பித்தேனானால் என் கை நிற்காமல் அது பாட்டுக்கு விறுவிறு என்று ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். நான் இப்படி எழுதுவது க்ஷணம்கூட நிற்காதபடி நீர் ச்லோகத்தை மடமட என்று பண்ணிக் கொண்டே போவீரா?' என்றார். 'முடியும்' என்று வியாஸர் சொன்னார்.

இப்படி இவர்கள் பரஸ்பரம் 'சாலஞ்ஜ்' பண்ணிக் கொண்டு, வியாஸர் மடை திறந்த மாதிரி மஹாபாரத ச்லோகங்களைப் பண்ணிச் சொல்லிக் கொண்டே போக, மஹா கணபதி அதே வேகத்தில் அவற்றை எழுதிக் கொண்டு போனார். ஓர் ஆயிரம் ச்லோகம் ஆனவுடன் வியாஸருக்குத் தான் மூச்சு முட்டியது. ஓட்டப் பந்தயத்தில் மெதுவாகப் பார்வதி — பரமேச்வரானைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணியே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை ஜயித்த பிள்ளையார், இந்தப் பந்தயத்திலே எழுத்தை வேக வேகமாய் ஓட்டி வியாஸரை ஜயித்துவிடுகிற கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டார். பிள்ளையார் ஜயித்துவிட்டால் அப்புறம் எழுத மாட்டார். அவரைத் தவிர யார் வியாஸருக்கு ஈடு கொடுத்து எழுத முடியும்? அதனால் அவரையே தமக்கு 'ரைட்டர்' ஆக இருத்திக் கொள்ள வியாஸர் ஒரு யுக்தி பண்ணினார். 'நீ வெறுமே மெகானிகலாக (யந்திரகதியில்) எழுதிக் கொண்டு போனால் போதாது. ச்லோகங்களின் அர்த்தத்தை நன்றாக மனஸில் வாங்கிக் கொண்டு, நான் கேட்கிறபோது 'எக்ஸ்ப்ளெயின்' பண்ண வேண்டும் என்றார். ஞான ஸ்வரூபமான பிள்ளையாரும், 'ஆஹா, அப்படியே' என்றார். இதைப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டு வியாஸர் என்ன பண்ணினாரென்றால் ஒவ்வொரு ஆயிரம் ச்லோகம் ஆகி அவருக்கு ஆயாஸமாகிக் கொஞ்சம் ஆச்வாஸம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டி வரும்போதெல்லாம், ரொம்பவும் சிக்கலாகப் பதங்களைப் போட்டுப் பின்னி ஒரு ச்லோகத்தைப் பண்ணிவிடுவார். அந்த ச்லோகத்தை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கிறபோது, பதம் பதமாக அர்த்தம் புரிந்தாலும், சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒன்றுமே அர்த்தமே ஆகாமல் ஒரே குழப்பமாயிருக்கும். வியாஸர் அந்தப் பதங்களை எப்படி ஸந்தி பிரித்துச் சொல்லுகிறாரோ,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அப்படியே வைத்துக் கொள்ளாமல் எழுத்துக்களை முன் பின்னாக மாற்றி வேறு விதத்தில் பதங்களை அமைத்துக் கொண்டால்தான் அர்த்தம் புரியும். இந்த மாதிரி ஆயிரம் ச்லோகத்துக்கு ஒன்றை அவர் கடினமாக, 'காம்ப்ளிகேட்டட்' – ஆக ரொம்பவும் வார்த்தை விளையாட்டுடன் சொன்னவுடன் கணபதி அரை க்ஷணம் யோசித்துப் பார்த்து புரிந்து கொள்வார். அந்த அரை க்ஷணத்தில் வேத வியாஸ பகவானும் ஆச்வாஸமடைந்து மேற்கொண்டு கவனம் பண்ணச் சக்தி பெற்றுவிடுவார்!

இதனால் மஹாபாரதத்தில் ஆயிரத்துக்கு ஒரு ச்லோகம் லேசில் அர்த்தம் புரியாமல் மண்டையை உடைக்கும். இவற்றுக்கு 'பாரத குட்டு' என்றே பேர்! லக்ஷம் கிரந்தம் (ச்லோகம்) கொண்ட பாரதத்தில் இப்படி நூறு 'குட்டுக்கள்' இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றே ஒன்றை – ஸாம்பிளுக்குச் சொல்கிறேன்.

பஞ்ச பாண்டவர்கள் விராட தேசத்தில் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு அஜ்ஞாதவாஸம் செய்கிற ஸமயம். ஒரு வருஷம் இப்படித் தங்களை அடையாளம் தெரியாதபடி அவர்கள் பூர்த்தி செய்துவிட்டால், கௌரவர்கள் அவர்களுடைய ராஜ்யத்தை (முன்பு சூதாட்டத்தின்போது பாண்டவர்கள் இழந்த ராஜ்யத்தை) திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்பது ஒப்பந்தம். இப்போது பன்னிரண்டு வருஷ வனவாஸம் முடிந்து, அப்புறம் ஒரு வருஷ அஜ்ஞாத வாஸமும் பூர்த்தியாகிற கட்டம் வந்து விட்டது. எப்படியாவது அவர்களை அதற்குள் அடையாளம் கண்டுபிடித்து மீண்டும் அவர்கள் ராஜ்யம் பெற முடியாதபடிப் பண்ணிவிட வேண்டும் என்று துரியோதனன் நினைத்தான். நாலா திசைகளிலும் அவன் வேவுகாரர்களை அனுப்பி 'ஸ்பை' பண்ணினதில், விராட நகரத்தில்தான் பஞ்ச பாண்டவர்கள் இருக்கக்கூடும் என்ற தடயம் கிடைத்தது. ஒளிந்து கொண்டிருப்பவர்களை எப்படி அம்பலப்படுத்துவது என்று யோசித்து ஒரு சூழ்ச்சி பண்ணினான். பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய ராஜ விச்வாஸ குணம் துரியோதனனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் விராட ராஜாவுக்குத் தாங்கள் ஏதாவது ஹிம்ஸை கொடுத்தால், அங்கே அஜ்ஞாதவாஸம் செய்யும் பாண்டவர்கள்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ராஜாவை ரக்ஷிக்க வருவார்கள்; அப்போது அம்பலப்படுத்தி, மறுபடி அவர்களுக்கு ராஜ்யமில்லாமல் செய்துவிடலாம் என்று நினைத்தான். இதன் மேல் கௌரவ ஸேனை விராட ராஜ்ய எல்லைக்குள் வந்து அங்கே இருந்த பசுமந்தைகளை யெல்லாம் பிடித்து ஓட்டிக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தது. பாரதத்தில் இந்தக் கட்டத்துக்கு 'கோஷயாத்ரா' என்று பெயர். 'கோஷ' என்றால் இடைச்சேரி. இது விராட பர்வத்தில் வருகிறது.

இப்படித் துரியோதனாதியர் மாடு பிடித்தபோது அவர்களோடு யுத்தம் செய்வதற்காக விராட ராஜ குமாரனான உத்தர குமாரனை பிருஹன்னளை என்ற ஸ்திரீ வேஷத்திலிருந்த அர்ஜுனன் தேரோட்டி அழைத்துக் கொண்டு வருகிறான். யுத்த பூமிக்கு வருவதற்கு முன் பெரிசாக வீரப் பிரதாபம் பேசிய உத்தரகுமாரன் பீஷ்ம – துரோணாதியரைப் பார்த்தவுடனேயே தொடை நடுங்கிக் கொண்டு 'யுத்தமே வேண்டாம்; திரும்பிப் போய்விடலாம்' என்று ஆரம்பித்து விட்டான். அப்போது அர்ஜுனன் அவனுக்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டுத் தானே பிருஹன்னளை வேஷத்திலேயே, பாணங்களைப் போட ஆரம்பித்தான்.

'இத்தனை ஆச்சரியமாக சரவர்ஷம் பொழிகிற இந்தப் பெண் யார்?' என்று பீஷ்மர் அதிசயப்படுகிறார். அப்போது அவரிடம் அந்தப் பெண் யார் என்பதைப் பற்றி துரோணர் பதில் சொல்கிறார். இந்தப் பதில் 'பாரத குட்டு'க்களில் ஒன்றாகும்.

அர்ஜுனன் எப்படி வெளிப்படத் தெரியாமல் அஜ்ஞாதமாக இருந்தானோ, அப்படியே அவனைப் பற்றிச் சொல்லும் துரோண வசனமான ச்லோகத்துக்கும் அர்த்தம் வெளிப்படத் தெரியாமல் புதிர் மாதிரி இருக்கிறது. அந்த ச்லோகம்:

நதீஜலம் கேசவநாரி கேது நகாஹ்வயோ நாம நகாரிஸூநு: I
ஏஷாங்கநா வேஷதர: கிரீடி ஜித்வா வயம் நேஷ்யதி சாத்ய காவ: II

'நதீ ஜலம்' என்றால் 'ஆற்றுத் தண்ணீர்', 'கேசவநாரி கேது' என்றால் 'கேசவனுடைய ஸ்திரீயின் அடையாளம்', 'நகம்'

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

என்றால் 'மலை' அல்லது 'மரம்'. 'நகாஹ்வயோ நாம' என்பதற்கு 'நகம் என்று பேர் உள்ளவன்' என்று அர்த்தம். 'நகாரிஸூநு:' என்றால் 'நகத்தின் விரோதிக்குப் பிள்ளை'. 'ஏஷாங்கனா வேஷதர: கிரீடி' என்பதில் 'ஏஷஅங்கனா என்பது 'ஏஷாங்கனா' ஆகியிருக்கிறது. 'ஏஷ அங்கனா வேஷதர: கிரீடி' என்றால் 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷக்காரன்' என்று அர்த்தம். 'ஜித்வா' என்றால் ஜயித்து. 'வயம்' என்றால் 'நாங்கள்', 'நேஷ்யதி என்றால் கொண்டு போகிறான்.' 'ச அத்ய' என்பது 'சாத்ய' என்றாயிருக்கிறது. 'ச' என்றால் 'மேலும்', 'அத்ய' என்றால் 'இப்போது'. 'காவ' என்றால் 'பசுக்கள்'.

இப்படித் தனித்தனியாக வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் இருந்தாலும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஓர் அர்த்தமும் ஏற்பட மாட்டேன் என்கிறதே! எல்லா வார்த்தைகளையும் சேர்த்தால் என்ன ஆகிறது? 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷக்காரன்! ஆற்றுத் தண்ணீர்: கேசவனுடைய ஸ்திரீயின் அடையாளம்; மலை அல்லது மரம் என்று பேர் உள்ளவன்; மலை அல்லது மரத்துக்கு சத்ருவின் பிள்ளை; நாங்கள் ஜயித்து, மேலும் பசுக்ள் கொண்டு போகிறான்' என்று ஒரே அபத்தமாக இருக்கிறது. நாட்டியம் சொல்லிக்கொடுக்கும் பெண்ணான பிருஹன்னளை கிரீடமே வைத்துக்கொள்ளாததால் 'கிரீடி' என்பது தப்பு. அதுவுமில்லாமல் 'கிரீடி' என்பது ஆண்பால். 'கிரீடினி' என்றிருந்தால்தான் பெண்ணைக் குறிக்கும். அர்த்த ரீதியிலும் தப்பாக, வியாகரண ரீதியிலும் தப்பாகக் கன்னா பின்னாவென்று ச்லோகம் இருக்கிறது.

இப்படிச் சன்ன பின்னலாக இருக்கிற ச்லோகத்தை நன்றாக யோசித்து அக்கு வேறு ஆணிவேறாக அக்ஷரங்களைப் பிரித்து, வேறு தினுஸில் பதச் சேர்க்கை செய்தால் அர்த்தம் ஏற்பட்டு விடும். மஹாபுத்திமான்கள் மட்டுமே ரொம்பப் பிரயாசைப் பட்டு கண்டுபிடிக்க முடியும். பிள்ளையாருக்கு அரை நொடியில் அர்த்தமாகிவிட்டது.

அந்த அர்த்தம் என்ன?

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதை அறிந்து கொள்வதற்கு ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் உள்ள பதங்களை வேறு விதமாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் வருகிற 'நதீஜலம் கேசவநாரிகேது' என்பதை 'நதீஜ லங்கேச ('லம்கே' என்பது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'லங்கே' என்றும் ஆகும்) வநாரி கேது' என்று பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். 'சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி' என்பதை 'சுக்குமி, ளகுதி, ப்பிலி' என்று பிரித்து எவனோ மருந்துக் கடையில் கேட்டு அடிவாங்கிக் கொண்ட கதையாக நாம் தப்பாக ஸந்தி பிரித்ததில்தான் ஒரு அர்த்தமும் ஏற்படாமல் போயிற்று. வேண்டுமென்றே வியாஸர் பதங்களைத் தப்பாகப் பிரித்துச் சொன்னாலும் விக்நேச்வரர் ஸரி செய்து கொண்டார்.

இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

'நதீஜ' என்றால் 'நதிக்குப் பிறந்தவரே!' என்று அர்த்தம். கங்காதேவியின் புத்ரரான. பீஷ்மரை, 'நதீஜ' என்று துரோணர் கூப்பிடுகிறார்.

'நதீஜ' என்று பீஷ்மரை துரோணர் கூப்பிட்டு, மேலே என்ன சொல்கிறார்? 'லங்கேச வநாரி கேது;' – 'லங்கேச' என்றால் 'லங்கேச்வரனான ராவணனுடைய'; வந அரி – வநாரி. 'வநாரி' என்றால் வனத்தின் சத்ரு, அல்லது வனத்தை அழித்தவர், லங்கேச்வரனுடைய அசோகவனத்தை அழித்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைக் குறிப்பிடுகிறார். 'கேது;' என்றால் இங்கே 'கொடி' என்று அர்த்தம். ஆஞ்ஜநேயரைத் தன் கொடியாகக் கொண்டவன் என்பதே 'லங்கேச வநாரி கேது;' என்பதன் அர்த்தம். அர்ஜுனனுடைய கொடியில் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் ரூபம் போட்டிருக்கும். ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி யிடம் ஞானோபதேசம் பெற்ற ஹனுமார், பிற்பாடு பாரத யுத்தத்தில் கிருஷ்ண பரமாத்மா பண்ணப்போகிற கீதோப தேசத்தைக் கேட்பதற்காக முன்கூட்டியே அர்ஜுனனின் த்வஜத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டுவிட்டார்!

'நகாஹ்வயோ நாம' என்றால் மரம் அல்லது மலை என்ற பெயருள்ளவன் என்றேனல்லவா? யோசித்துப் பார்த்தால்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'லங்கேச வநாரிகேது, என்பது அர்ஜுனனைக் குறிப்பிடுவது போல் இதுவும் அவனை அடையாளம் காட்டுவதுதான் என்று தெரியும். இங்கே 'நகம்' என்றால் மரம் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். 'அர்ஜுனன்' என்றால் வெள்ளை வெளேர் என்று இருக்கிறவன் என்பது பொது அர்த்தம். 'அர்ஜுனம்' என்று மருத மரத்துக்கும் பேர். மருத மரத்தை ஸ்தல விருக்ஷமாகக் கொண்ட ஸ்ரீ சைலம், திருவிடை மருதூர், திருப்புடை மருதூர் ஆகிய க்ஷேத்ரங்களுக்கு மல்லிகார்ஜுனம், மத்யார்ஜுனம், புடார்ஜுனம் என்றே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பேர். 'நகாஹ்வயோ நாம' என்றதால் அர்ஜுன என்ற மரத்தின் பெயருள்ளவன்' என்று ஸூசனை பண்ணினதாகிறது.

அப்புறம் 'நகாரி ஸூநு' என்றால் மரம் அல்லது மலையின் விரோதியுடைய பிள்ளை என்று சொன்னேனல்லவா? இங்கே 'நகம்' என்றால் மரம் என்று இல்லாமல், மலை என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். மலைக்கு சத்ரு யார் என்றால் இந்திரன். ஆதிகாலத்தில் மலைகள் இறக்கைகளோடு பறந்து கொண்டிருந்தனவாம். இந்திரன்தான் வஜ்ராயுதத்தால் அந்த இறக்கைகளை வெட்டி மலைகளை இருந்த இடத்தோடு கிடக்கும்படிச் செய்தானாம். இப்படி நகர முடியாமல் ஆனபிறகுதான் மலைக்கு அசலம், அகம், நகம் என்றெல்லாம் பேர் ஏற்பட்டது. 'சலம்' அல்லது 'கம்' என்றால் அசைவது, போவது. ஒரு வார்த்தைக்கு முன் 'அ' அல்லது 'ந' போட்டால் Opposit meaning தரும் எதிர்ச்சொல்லாகிவிடும். அதனால், அசலம், அகம், நகம் என்றால் அசையாதது என்று பொருள் பட்டு மலையைக் குறிப்பதாகிறது. மலைகளின் இறக்கையை வெட்டின சத்ருவான இந்திரனுடைய குமாரன்தான் 'நகாரிஸூநு'. குந்திக்கு இந்திரப் பிரஸாதத்தால் பிறந்தவனே அர்ஜுனன்.

'ஏஷ அங்கனா வேஷதர: கிரீடி' என்பதற்கு மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து, 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷதாரி' என்று அர்த்தம் சொன்னது சரியில்லை. 'கிரீடி' என்றால் பொதுப்படையாகக் கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவரையும், குறிக்கும் Common noun

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஆகக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படிக் கொண்டால்தான் 'பிருஹன்னளை கிரீடமே வைத்துக் கொள்ளவில்லையே. எப்படி கிரீடி என்று சொல்லலாம்?' என்ற கேள்வி வருகிறது. அதனால் இங்கே 'கிரீடி'! என்பதை ஓர் ஆசாமியை மட்டும் குறிப்பிடும் proper noun ஆகக் கொள்ள வேண்டும். அர்ஜுனனுக்குத்தான் 'கிரீடி' என்றே ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அவனுடைய வீரத்தை மெச்சி இந்திரனே முடிசூட்டிக் 'கிரீடி' என்ற டைட்டிலையும் கொடுத்தான்.

'கிரீடி' என்பதை அர்ஜுனன் என்று புரிந்துகொண்டு விட்டால் அவன்தான் பெண் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு விராட ராஜ குமாரனுக்கு ஸாரத்யம் செய்கிறவன், ஹனுமாரைக் கொடியாகக் கொண்டவன், அர்ஜுன விருக்ஷத்தின் பேர் படைத்தவன், மலைகளின் சிறகை வெட்டின இந்திரனுடைய புத்திரன் என்றெல்லாம் தெளிவாகி விடுகிறது.

கடைசியில் மட்டும் இன்னம் தெளிவாகவில்லை. 'ஜித்வாவயம் நேஷ்யதி சாத்ய காவ:' என்றுதானே கடைசியில் ச்லோகம் முடிகிறது? இதற்கு 'நாம் ஜயித்து, மேலும் இப்போது பசுக்கள் கொண்டு போகிறான்' என்று தாறுமாறாக அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. இதையும் நன்றாக ஆலோசனை பண்ணி, ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்தில் செய்தது போலவே வேறு தினுஸில் பத விபாகம் பண்ண வேண்டும். அதாவது 'ஜித்வா – வயம் – நேஷ்யதி – சாத்ய காவ:' என்று வியாஸர் சொன்னதை, 'ஜித்வா (அ)வயம் நேஷ்யதி சாத்யகா: – வ:' என்று வேறு தினுஸாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிப் பண்ணிக் கொண்டால் ஏற்படுகிற அர்த்தம்: (கிரீடியான இந்த அர்ஜுனன்) 'ச அத்ய' – மேலும் இப்போது 'யம்' – எவனை, அதாவது எந்தத் துர்யோதனனை; 'ஜித்வா' – ஜயித்து; 'வ' – உங்களுடைய 'கா' – பசுக்களை 'நேஷ்யதி' – ஓட்டிப் போகப் போகிறானோ; 'தம்' – அவனை, அதாவது அந்தத் துரியோதனனை ('யம்' – எவனை என்று முதலில் வந்தால், பிற்பாடு 'தம்' – அவனை என்று நாமாக வருவித்துக் கொள்ள இலக்கணம் இடம் கொடுக்கிறது.) 'அவ' – காப்பாற்றுங்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதாவது ச்லோகத்தின் முழு ரூபத்துக்கும் ஏற்படுகிற அர்த்தம் என்னவென்றால், துரோணாசாரியார் பீஷ்மாசாரியாரிடம் சொல்கிறார்: 'கங்கா நதியின் புத்திரரே! ராவணனின் அசோகவனத்தை அழித்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைக் கொடியில் கொண்டவனும், அர்ஜுன மரப் பெயருள்ளவனும், மலையின் சத்ருவான இந்திரனுக்குப் புத்திரனும், ஸ்திரீ வேஷதாரியுமான இந்தக் கிரீடியாகிய அர்ஜுனன் இப்போது எந்தத் துர்யோதனனை மேலும் ஜயித்து நீங்கள் பிடித்துள்ள பசுக்களை மீட்டு ஓட்டிக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறானோ, அந்தத் துரியோதனனை ரக்ஷியுங்கள்!' என்பதாகும்.

நாம் இத்தனை நாழி மண்டையை உடைத்துக் கொண்டாலே புரிகிற அர்த்தம் பீஷ்மருக்கு உடனே புரிந்து விட்டது. ஏனென்றால் அவர் புத்திமான். நைஷ்டிக பிரம்மசர்யத்தால் அவருக்கு அபார புத்தி தீக்ஷ்ண்யம் இருந்தது. (பிள்ளையார், ஆஞ்ஜநேயர், பீஷ்மாசாரியார் என்ற மூன்று சுத்த பிரம்மசாரிகளை நினைக்கிற புண்யம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.)

இந்த மாதிரி அனேகக் 'குட்டு'க்களை அனாயாஸமாக உடைத்துக் கொண்டே பாரதத்தை எழுதி பாரத தேசத்துக்கு உபகரித்தவர் விநாயகர். குட்டை உடைத்தவருக்கு நெற்றியில் குட்டிக் கொள்கிறோம்!

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சிவ – சக்தியரே, சிவ – விஷ்ணுக்களாக

இவ்வாறு பதம் பிரிப்பதில், எழுத்துகளை வேறு தினுசாகச் சேர்ப்பதிலேயே அர்த்தம் மாறுவதாக ஒன்று காளிதாஸன் ச்லோகத்தில் சொல்வதுண்டு. பிரசித்திபெற்ற 'வாகர் தாவிவ' ச்லோகத்திலேயே இரண்டாவது அடியில் வேறுவிதமாக ஸந்தி பிரித்துப் புது அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

'ரகு வம்ச'த்தில் மங்கள ச்லோகமாக (நூல் தொடக்கத்தில் கூறப்படும் கடவுள் வணக்கமாக) வருகிற இந்த ச்லோகம் போன தலைமுறையில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேருக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

வாகர்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ வாகர்த – ப்ரதிபத்தயே ।
ஜகத: பிதரௌ வந்தே பார்வதீ-பரமேச்வரௌ ॥

'சொல்லும் பொருளும்போல் இணைந்திருப்பவர்களும், உலகங்களுக்கெல்லாம் தாய்-தந்தையருமான பார்வதி-பரமேச்வரர்களைச் சொல் பொருள் ஆகியவை பற்றிய அறிவு உண்டாகும் பொருட்டு வணங்குகிறேன்' என்பது அர்த்தம்.

இதிலே முடிவில் வரும் 'பார்வதீ-பரமேச்வரௌ' என்பதைப் பார்வதீப – ரமேச்வரௌ' என்று வேறுவித மாகவும் பிரிப்பதுண்டு. இப்படிச் சொன்னால் 'பார்வதீ பரமேச்வரர்களை வணங்குகிறேன்' என்பதற்குப் பதில் 'பார்வதீபதியான பரமேச்வரனையும் ரமாபதியான மஹா விஷ்ணுவையும் வணங்குகிறேன்' என்று அர்த்தம் மாறி விடும். 'மாறி விடும்' என்றால் முதலில் சொன்னது இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. பார்வதி பரமேச்வரர்களையும் சொல்லி அதோடு மஹாலக்ஷ்மி – மஹாவிஷ்ணுவையும் சேர்த்துக் கொண்டதாகிவிடும். அதனால், அர்த்தம் 'மாறிவிட்டது' என்பதைவிடக் 'கூடிவிட்டது' என்பதே பொருத்தம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'ப' என்று சொன்னாலே 'பதி'தான். 'அதிபதி' என்பதை 'அதிப': (தமிழில் அதிபன்) என்றாலே போதும், 'ந்ருப' (நிருபன்): என்று ராஜாவைச் சொல்கிறோம். 'ந்ரு' என்றால் 'நர'. நரஸிம்ஹம்: என்பதை ந்ருஸிம்ஹம் என்றும் சொல்வதுண்டு. நரபதிதான் 'ந்ருப' என்பவன். 'பார்வதீப' என்றால் பார்வதீபதியான ஈச்வரன், 'ரமேச்வர' என்றால் ரமைக்கு ஈசனாக, நாயகனாக இருக்கப்பட்ட விஷ்ணு. 'பார்வதீப-ரமேச்வரௌ' என்றால் 'சிவ-விஷ்ணுவை' என்று அர்த்தம்.

'பார்வதீ-பரமேச்வரௌ' என்று வைத்துக் கொண்டால் சிவ-சக்தியைச் சொன்னதாகிறது. பார்வதீப – ரமேச்வரௌ' என்று அதையே ஓர் எழுத்து முன்னே தள்ளிப் பிரித்துக்கொண்டால் சிவ-விஷ்ணுவாகி விடுகிறது.

இதிலே பெரிய தத்வம் இருக்கிறது. சக்தியேதான் புருஷ ரூபத்தில் இருக்கிறபோது விஷ்ணு. சிவம் எப்போதும் புருஷனாகச் சொல்லப்படும் நிர்குணவஸ்து. லோக வ்யவஹாரத்துக்காக அவர் ஸகுணமான சக்தியோடு சேர்ந்திருக்கும் போது சக்தி ஸ்திரீ ரூபத்தில் அம்பாளாக இருந்தால் அவளை இடது பாதியில் வைத்துக் கொண்டு அர்த்தநாரீச்வரராயிருப்பார்; அந்த ஸகுண சக்தியே புருஷ ரூபத்தில் விஷ்ணுவாயிருந்தாலும் அவரை அதே இடது பாதியாக வைத்துக் கொண்டு சங்கர நாராயணராக இருப்பார். விஷ்ணு அம்பாள் ஸ்தானத்தில் ஈச்வரனுக்குப் பத்தினியாக இருப்பவர். அரி அலால் தேவியில்லை ஐய ஐயாறனார்க்கே என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார். ஆகையால் 'உலகத்தின் தாய் தந்தையான சிவ-விஷ்ணுவை' என்று அர்த்தம் செய்து கொண்டால் அதில் தப்பேயில்லை. இவர்களைத் தாய்-தந்தையாகக் கொண்டு பிறந்தவர்தான் சாஸ்தா.★

இதிலே இன்னொரு விசேஷம், மஹாவிஷ்ணு என்ன இருந்தாலும் புருஷ ரூபத்திலிருப்பதால் மஹாலக்ஷ்மியோடு சேர்த்து நினைத்தால்தான் மனஸுக்கு நிறைவு. ராமானுஜ மதத்துக்கு

★ 'பிதரௌ' என்பது இரண்டு தந்தையர் என்றும் பொருள் படுவதாதலால் சிவன், விஷ்ணு இருவரையும் லோகப் பிதாக்கள் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்' என்று தாயாரான ஸ்ரீயை முதலிலும் அப்புறம் விஷ்ணுவையும் சொல்லியே பெயர் வைத்திருக்கிறது. ஈச்வரனையும் அம்பாளோடு சேர்த்து ஸாம்பமூர்த்தியாக நினைத்தால்தான் நிறைவு ஏற்படுகிறது. 'பார்வதீபரமேச்வரௌ' என்கிறபோது பார்வதி, ரமா இருவரும் வந்துவிடுகிறார்கள். ஆக ஆரம்பத்தில் நல்ல வாக்கு, நல்ல அர்த்தம் இவற்றைப் பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளும்போதே பார்வதி ஸமேதரான ஈச்வரன், லக்ஷ்மி ஸமேதரான விஷ்ணு என்று இரண்டு ஜோடி திவ்ய தம்பதிகளையும் ஸ்மரித்து, நமஸ்கரிப்பதான பெரிய மங்களம் உண்டாகிறது. ஓர் எழுத்துக்கூட மாறாமல், பதச் சேர்க்கையில் மட்டும் ஓர் எழுத்தை இடம் தள்ளியதால் அர்த்தத்தில் இவ்வளவு பெரிய மாறுதல்; அல்லது கூடுதல்; அதாவது லாபம்!

பெரிய லாபம் சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற பேதமில்லாமல் அவை இரண்டையும் சொல்லையும் பொருளையும் போலத் பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்து விடுவது.

'அறியாதவன்' வார்த்தை விளையாடல்

சைவ-வைஷ்ணவ ஸமரஸ பாவத்தில் தமிழ் தேசத்தில் சொல்கிற பாபுலர் வசனத்தில்கூட இப்படிச் சின்ன வார்த்தை விளையாட்டுச் செய்து பெரிய அர்த்த லாபத்தை உண்டாக்குவதுண்டு.

'அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; அறியாதவன் வாயிலே மண்ணு' என்பதும் நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. இதிலே 'அறியாதவன்' என்பதில் வல்லின 'றி'யை இடையினமாக மாற்றி, 'அரியாதவன்' என்று சொல்வார்கள். ஹரியாகிய

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

யாதவ குலக் கண்ணன் என்று அர்த்தம். அவன் வாயிலே மண்ணைப் போட்டுக் கொண்டுவிட்டு யசோதைக்கு லோகம் முழுவதையும் காட்டினான் அல்லவா? அதைத்தான் 'அரியாத வன் வாயில் மண்ணு' என்பது.

'ஸரி, அரியும் சிவனும் ஒன்று என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி ஒன்று – இவர்களிலே ஹரி லோகம் முழுவதையும் காட்டினவன் என்று – எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்?'

எதற்காகவா? இதிலேயும் பெரிய தத்வம் இருக்கிறது. ஒரே பிரம்மம்தான் ஹரி, சிவன் இரண்டு பேரும். அதனாலே அவர்கள் ஒன்றேதான். ஆனால் அந்த ஒரே பிரம்மத்தை நிர்குணம், ஸகுணம் என்று இரண்டு நிலைகளில் நாம் பாவிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்த இரண்டில் லோக வ்யவஹாரம் அடிப்பட்டுப்போன நிர்குணம்தான் சிவன். லோக வ்யவஹா ரத்தை நடத்தும் ஸகுணமே ஹரி, மண்ணைத் தின்று லோகம் முழுவதும் தன் வாயில் அடங்கியிருப்பதாக அவன் காட்டின போது இந்த உண்மையைத்தான் உருவகப்படுத்தியிருக்கி றான். 'அரியாதவன் வாயில் மண்ணு' என்று சொல்லி இதை ஞாபகப்படுத்திவிட்டதால், முதல் வரியில் சொன்ன அரியும் சிவனும்' என்பதில் விட்டுப்போன சிவன் நிர்குணம் என்பதை யும் சொன்னதாகி விடுகிறது.'

'றி'யை 'ரி'யாகக்கூட மாற்றாமல் 'அறியாதவன்' என்ற ஒற்றை வார்த்தையை 'அறி யாதவன்' என்று இரண்டாகப் பண்ணிக்கொண்டாலே போதும்! 'அறி' யாதவன் வாயிலே மண்ணு' என்றாலே அரியும் சிவனும் ஒண்ணானாலும்' இவர்களில் யாதவனாக வந்து மண்ணைத் தின்னவன் ஸகுண ப்ரம்மம் என்று அறி; அதனால் இன்னொருவன் நிர்குணம் என்றும் அறி' என்று அர்த்தமாகிவிடும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஓர் எழுத்தை எடுப்பதில் அர்த்த விநோதம்

ஒரே ஒரு எழுத்தை ஒரு ச்லோகத்தில் அது வருகிற இடங்களிலெல்லாம் எடுத்துவிடுவதால், நிந்தா ச்லோகமாக இருப்பது பெரிசாகப் புகழும் ஸ்தோத்ரமாக மாறிவிடுகிறது.

'ஸீதா-ராவண ஸம்வாதஜரீ' – காமராஜ நகர் ராம சாஸ்திரி என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். காசி செளகம்பா பிரசுரத்தார் அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்கள். அதில் பதினெட்டாவது ச்லோகம். ஸீதையும் ராவணனும் பேசிக்கொள்வதாக அமைந்திருக்கிறது ச்லோகம்.

ராவணன் ஸீதையிடம் ராமனை ஒரேயடியாக நிந்தித்து ச்லோக ரூபத்தில் திட்டுகிறான். அதற்குப் பதிலாக ஸீதை:

'கல! தம் அஸக்ருந்-மா ஸப்ருசகிரா'

என்கிறாள். 'போக்கிரியே! இப்படி அவரை உன் வார்த்தையால் திருப்பித் திருப்பித் தொடாதே!' என்று மேம்போக்கான அர்த்தம்.

கல- போக்கிரியே! தம்- அவரை; கிரா- வார்த்தையால்; அஸக்ருந் - திருப்பித் திருப்பித்; மா ஸ்ப்ருச - தொடாதே!

ராவணன் வாயால் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியைப் பற்றிப் பேசுவது அவரை எச்சிலால் தொடுகிறாற்போல் ஸீதாதேவிக்கு அபசாரமாகப் பட்டது போலிருக்கிறது!

இது மேம்போக்கான அர்த்தம் என்றால், உள்ளே பூந்து (புகுந்து) பார்த்தால் என்ன அர்த்தம்? இப்போது, 'தம்' என்றால் 'அவரை' என்று அர்த்தமில்லை. 'தம் கிரா' என்றால் 'த என்ற எழுத்துள்ள வார்த்தையால்' என்று அர்த்தம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஏற்படும். 'போக்கிரியே!' என்று ராவணனைக் கூப்பிட்டு, 'திருப்பித் திருப்பி 'த' காரம் உள்ள வார்த்தையால் (ராம ரைத்) தொடாதே' என்பதாகப் பொருள் உண்டாகும்.★

அவன் ராமனை என்னென்னவோ நிந்தித்தானே, அந்த வார்த்தைகளில் 'த' நிறைய வருகிறது. 'அந்த 'த' வையெல் லாம் எடுத்துப் போட்டு விடு. போட்டுவிட்டுப் படித்துப் பார்த்தாயானால் தெரியும்' என்று உள்ளர்த்தம்.

அவன் சொன்ன நிந்தா ச்லோகம் என்ன? அதில் வருகிற 'த' காரத்தையெல்லாம் நீக்கிவிட்டால் அதன் அர்த்தம் என்ன வாகும்?

அதல்பம் நித்ராளு: ரஜநிஷு குவாக் துர்கததம:
மஹா காதர்யாட்யோ மநஸி விதுத-ப்ரோஜ்வலயசா: I
வதாந் மாம்ஸாதாநாம் பஹு விமதலாபௌ ஜனகஜே
கதம் ச்லாக்யோ ராம:

என்பது ராவணன் சொன்னது.

கடைசி வரியிலேயே ஸீதை சொன்ன பதிலும் சேர்ந்து, அது முழு வரியாகி ச்லோகம் பூர்த்தி அடைகிறது.

கதம் ச்லோக்யோ ராம: கல தம் அஸக்ருந் மா ஸ்ப்ருச கிரா II

ராவணன் சொன்னதற்கு என்ன அர்த்தமென்றால்; 'ஏ ஜனக புத்ரியே! ராமன் ராத்ரியில் படுத்துக்கொள்கிறானே, அவனுக்கென்று ஒரு படுக்கை உண்டா? (பெரிய திண்டுகள் போட்டுக் கொண்டு ஏக போக்யங்களோடு காமுகனான ராவணன் சயனம் செய்ததை ஸுந்தர காண்டத்தில் வர்ணித் திருக்கிறது. ஸ்ரீராமரோ இந்த ஸமயத்தில் தபஸ்வியைப் போல ஜடாமகுடதாரியாக காட்டில் கட்டாந்தரையில் சயனம் செய்து வந்தார். அதைத்தான், 'ஒரு படுக்கைக்குக்கூட வக்கில்லாதவன்' என்று இடித்துக் காட்டுகிறான்.) ராமனுக்கு நல்ல வார்த்தை பேச வராது. (இவனிடம் சரணாகதி பண்ணி ஸமாதானமாகப்

★ ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'த'விலேயே நான்குவித ஒலிகள் இருப்பதில் முத லான 'த' மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பேசி தூது அனுப்பாததால் இப்படிச் சொன்னான் போலிருக் கிறது! அல்லது இவனுக்கு நல்ல வார்த்தை பேசத் தெரியாத தால் தர்மங்களையே ஸதாவும் பரம அன்போடு பேசிக்கொண் டிருப்பவரை இப்படித் தூற்றியிருப்பான்.) ராமன் தீன நிலை யில் ரொம்ப ரொம்பக் கீழே போய்விட்டான். (பரதன் அர்ப்பணம் செய்த ஸாம்ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தள்ளி விட்டு, தானாகவே ஸத்யத்துக்காக வனவாஸத்தைத் மேற் கொண்டவரை, மனநிலையில் எப்போதும் ராஜாவாக இருந்த வரை இப்படிச் சொன்னான்.) ராமன் மஹா பயந்தாங் கொள்ளி. (இது முழுப்பொய்.) என்றைக்கோ ராஜகுமாரனா யிருந்தபோது அவனுக்குக் கொழுந்துவிட்டெரிந்த கீர்த்தியெல் லாம் இப்போது போயே போய்விட்டது. ஏதோ சில ராக்ஷ ஸர்களை அசட்டுத்தனமாகக் கொன்று ஏகப்பட்ட விரோதி களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவிட்டான். இவன் எப்படி உயர்ந்தவனாவான்?'

ராம:- ராமன் (ராம: என்பது நாலாம் வரியில் வருகிறது.) ரஜநிஷு - இரவில்; அதல்பம் - படுக்கை (கூட) இல்லாமல்; நித்ராளு:- தூங்குகிறவன். குவாக் - கெட்ட வாக்கே உள்ளவன். துர்கத தம:- 'துர்த்தசையில் சூபர்லேடிவ் டிகிரிக்குப் போன வன்! மநஸி - மனஸிலே; மஹா காதர்யாட்ய-ரொம்பவும் கோழைத்தனம் மண்டிக் கிடக்கிறவன். விதுத ப்ரோஜ்வல - யசா! - பெரிசாகப் பிரகாசித்த புகழெல்லாம் போய்விட்ட வன். மாம்ஸா த்ரனாம் - மாம்ஸ பக்ஷிணிகளான ராக்ஷஸர் களை; வதான் - கொன்றதால்; பஹுவிமத - லாபௌ - மாறுபட்ட மனமுடையவர்களை (சத்ருக்களை) மிகவும் அதிக மாக்கிக் கொண்டுவிட்டவன். (இப்படிப்பட்டவன்) கதம் - எப்படி; ச்லாக்ய:- சிலாகிக்கத்தக்கவனாவான்? ஜனகஜே - ஜனக புத்ரியே! (என்று ஸீதையைக் கூப்பிடுகிறான்.)

இந்த ச்லோகத்தில் ராமனைப் பற்றி அவன் சொல்லும் முதல் மூன்று வரிகளில் வரும் 'த'வை எல்லாம் எடுத்து விட்டுப் பார்க்கலாம். ஆரம்ப 'அதல்பம்' என்பது 'அல்பம்' என்றாகும், இப்படியே 'துர்கததம'வில் இரண்டு 'த' காரமும் போய் 'துர்கம' என்றாகும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அல்பம் நித்ராளு: ரஜநிஷு குவாக் துர்கம:
மஹாகார்யாட்யோ மநஸி விது ப்ரோஜ் வல யசா:।
வதான் மாம்ஸாதாநாம் பஹுவிமலாபௌ...

இதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'ராமர் ராத்ரியில் ரொம்பவும் ஸ்வல்பமாகவே தூங்குகிறவர். (லோகத்தில் திருட்டுப் புரட்டு இல்லாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டிய ராஜவம்சத்தினர் மிகவும் குறைவாகவே தூங்க வேண்டும் என்பது சாஸ்த்ர லக்ஷணம். தூக்கத்தை ஜயித்ததாலேயே அர்ஜுனனுக்கு 'குடாகேசன் என்று ஒரு பேர். 'குடாகம்' என்றால் தூக்கம், சோம்பேறித் தனம்) கெட்டவார்த்தையால் அண்டவே முடியாதவர். ('நீ சொன்ன நிந்தை மொழிக்கு அவர் எட்டாதவர்' என்று ஸீதை சொல்லாமல் சொல்கிறாள். அவன் 'குவாக்', 'துர்கதம' என்று இரண்டு வசவுகளைச் சொன்னான். இப்போது அது 'குவாக்-துர்கம' என்பதாக ஒரே பாராட்டு வார்த்தையாகிறது. கெட்ட வாக்கால் எட்ட முடியாதவர்' என்று அர்த்தம்.) பெரிய கார்யங்களைப் பற்றிய ஸங்கல்பங்கள் நிறைந்த மனமுள்ளவர். (இன்னாருக்கு சிக்ஷை, இன்னாருக்கு ரக்ஷை இப்படியிப்படித் தர்மங்களை நிலைநிறுத்திக் காட்டணும் என்று லோகத்தையே தழுவுவதாக பகவதவதாரத்துக்கு உரிய பெரிய ஸங்கல்பங் களைக் கொண்டவர்.) சந்திரன் எப்படி ஸகலர் மனஸையும் கண்ணையும் குளிரப் பண்ணிக் கொண்டு எங்கேயும் கீர்த்தி யோடு இருக்கிறானோ, அப்படியிருப்பவர். ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதால் ரொம்பவும் தூய்மையான பிரகாசத்தைப் பெற்றுவிட்டவர்' இப்படி அர்த்தம் ஒரே ஸ்தோத்ரமாய் மாறிவிடுகிறது!

ரஜநிஷு அல்பம் நித்ராளு:- இரவில் ஸ்வல்பமே தூங்குபவர். குவாக் துர்கம - கெட்ட வாக்கால் அண்டு தற்கரியவர். மநஸி மஹா கார்யாட்ய:- மனஸில் பெரிய கார்யங்கள் நிரம்பியிருப்பவர். விது - ப்ரோஜ்வல-யசா; சந்திரன்போல ஜ்வலிக்கின்ற புகழை உடையவர். மாம்ஸா

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தாநாம் வதாந்-ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்ததால்; பஹு விமலாபௌ (பஹுவிமல ஆபௌ) - மிகவும் நிர்மலமான ப்ரகாசம் பெற்றுவிட்டவர். ('ஆபா' என்றால் ப்ரகாசம்.)

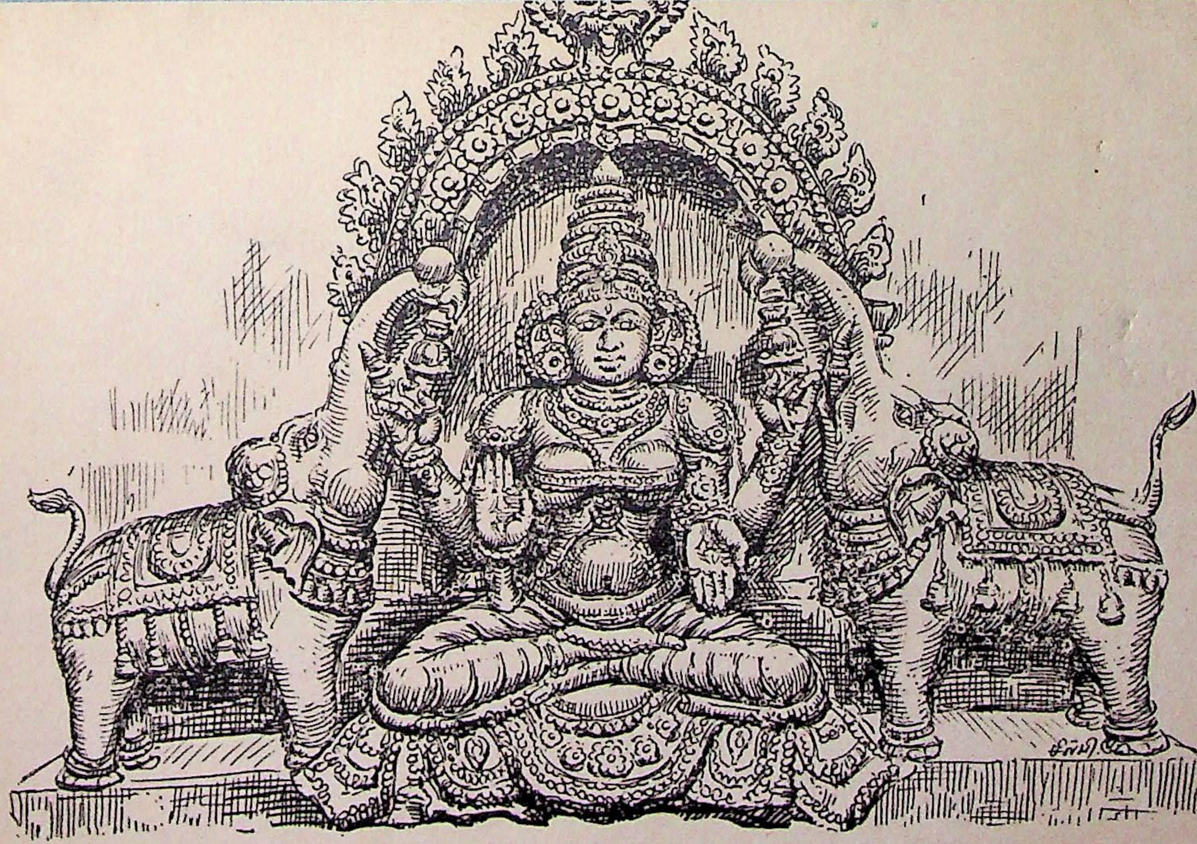
அடுத்த புத்தகத்தில்...

பண்பாடு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன், தெய்வதத்வம்; தெய்வங்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

திருத்தவத்துறை ஸ்ரீலக்ஷ்மி சன்னிதி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy